

ROZVĚDČÍK X

Dokleslý plátek - Váš výtlak z davu

listopad 2005

Slovo redakční rady

Vážení přátelé žehu, drazí skorozesnulí.

Rozvědčík k Vám tentokrát připlová na Cháronově loďce z temné krajiny věčného spánku. Strašlivý převozník důstojně dobržďuje bárku, pak se poněkud toporně shýbá a něco loví na dně. Najednou se prudce vztyčí a hází po vytřeštěné redakční radě, stepující v hloučku na břehu, černým balíkem. Zděšeně uskakujeme. „Vemte si to a táhněte do padous“, slyšíme na rozloučenou pochmurný hlas. Loďka se ztrácí v mlhavých cárech halčících řeku Styx.

Opatrně si prohlížíme, zda podsvětí odvedlo dobrou práci. „Titulka dobrá“, hlásí Písek. „Sazba ujde“, konstatuje Fung. „Hele, mně dopsali příspěvek“ diví se Bloud. „No to si snad dělaj srandu!“, rozohňuje se Melounowa, „je to plný hrubek a navíc mi pomotali éčka!“ Opouštíme rozladění a rozpolcení břeh, nálada jako na funuse. Nemůžeme se shodnout na tom, jestli lze takto duševně poznamenaný časopis předložit skoronebožtíkům, tj. Vám, drazí čtenáři. Nakonec to vypadá, že se shodnem, že jako můžem, jenomže Bloud klade odpor. Tvrdí, že nikdo nemá právo za něj cokoliv dopisovat, „...i kdyby, i kdyby to byl třeba Hádes osobně, nikdo se mi nebude montovat do textu! Nikdo! Rozumíte, vy strašidla!“ huláká směrem k řece a jeho nezpacifikovatelný bíbr se zle ježí. Chvilí se neděje nic, Bloud ztěžka oddechuje, takhle rozparáděného jsme ho ještě neviděli. Najednou směrem od řeky přilétá lадným obloukem jakýsi předmět a řach! Bloudovi rovnou do palice. „Hele to je ňáká kost“, zkoumá tu věc Fung, zatímco se Bloud za evidentně opatrného láteření sbírá ze země. „Je to zřejmě pozůstatek dolní končetiny.... a pozor, tady je něco vyrytý... je to řecky... takže tady stojí“, překládá Fung: „Nehádejte se, Hádes.“

Jdeme domů, jubilejní desátý Rozvědčík leží před tebou, skoromrtvolo. Příjemné počtení, pardon smrt, přátelé.

za redakční radu **MELOUN**

Možná jste si všimli těch miniaturních lebek roztroušených na stránkách desátého čísla Rozvědčíka, možná jste si všimli těch čtverečků a koleček, kterými jsou ty lebky propojené...

Pokud ano, pak vězte, že jde o stolní hru, kterou jsme chtěli časopis trochu zpestřit. Je to stolní hra zpracovaná „volně na motivy“ klasického Člověče nezlob se.

Hra se smrtí,

aneb Smrti, nezlob se!

Pravidla

Hraje libovolný počet hráčů s jednou hrací kostkou a drobnými mincemi namísto figurky. [Dá se hrát i s figurkami, pochopitelně, ale kdo s sebou tahá po kapsách figurky ke Člověče nezlob se, že!??]

Každý hráč má minci jiné nominální hodnoty, přičemž usedne-li ke hře více hráčů, než kolik mincí razí Česká národní banka, tak lze sáhnout i pro nějaké to euro, nebo třeba rupku, nebo třeba penny.

Hra začíná na poněkud větší lebce „Zrození“ na str. 2. Každý hráč hodí kostkou, a kterému padne šestka, ten začíná. Pak se háže stále dokola a postupuje se prostě po těch políčkách podle toho, kolik kdo nahází kostkou, prostě jako u Člobrda.

Pak jsou tam ale ty lebky, že ano? Takže, když někdo přistane na lebce, řídí se instrukcemi u ní napsanými kurzivou. Tak se může například stát, že dvě kola stojí, nebo naopak se v Nirváně odebere přímo do cíle, tedy na druhou poněkud větší lebku „Smrt“, na které hra končí.

Samosebou bude blbé, když jeden hráč ostatním uteče, takže bude na jiné dvojstránce než oni. V tu chvíli je třeba si tužkou poznačit, kde stojí a počkat, až se zase všichni sejdou na té stejné. Ideální proto je, aby každý z hráčů hrál Smrti, nezlob se! se svým vlastním výtiskem Rozvědčíka.

Ale taháte s sebou všichni po kapsách Rozvědčíka? Co?

Že netaháte?

Vaše smůla... :-)

Těm, kdo ho tahá, přeju, naopak, štěstí ve hře!

Jaro

K tématu

Kdo by nebyl ovlivněn smrtí, strachem z neznáma, z té "budoucnosti bez budoucnosti", snad by ani nežil.

A přece není na světě větší jistota, než to, že zemřeme. Umírají lidé, umírají zvířata, dokonce sny, které si sníme a přání, která si přejeme, nás opouští. Někdy po nich zbyde smutek, mnohé však nahradí nové, snad ještě větší a snovější. Téma smrti figuruje na všech úrovních našeho bytí. Dnes a denně jsme svědky neštěstí, která můžeme sledovat na TV obrazovkách. V této době, době podzimní, máme možnost při pohledu z oken našich příbytků loučit se s tím plodným a shovívavým rokem a připomínat si, že všechno má svůj čas.

Je více než transparentní, že co bylo mladé a krásné, dospěje do stádia zralosti a vše, co je zralé a moudré musí odejít.

Písek v očích

Básně, které objevíte v tomto čísle mimo rubriku **Titán poezie**, vybral Písek v očích, který je rovněž autorem koláže na titulní straně.

Původní - neupravená koláž je ke stažení v rámci rubriky **Přílohy** na známých stránkách www.rozvedcik.unas.cz.

Obsah

str. 2-3:

Slovo redakční rady • Hra se smrtí • K tématu • Úvodník - Do věčných lovišť • Podzimní kaleidoskop • Vybrali jsme pro Vás

str. 4-5:

Titán Poezie • Smrt paní Vlasty

str. 6-7

Smrt po životě - život po smrti • Atomový reaktor pod postelí

str. 8-9

A pak že... • Kauza 23 • Hubená Gótami • Každým systémem smrti blíž

str. 10-11

Něco z Koháka • Conan a tajná svatyně

str. 12-13

Tři hlasy pro trest smrti • Trest smrti v ČR

str. 14-15

Lyžovačka v Libni • Jiskření • Indiáni o smrti

Zrození

Rozvědčík • Pokleslý plátek - Váš výtak z davu. • www.rozvedcik.unas.cz. • Příspěvky je možno zasílat v el. podobě na rozvedcik.unas@post.cz. Tento nezávislý čtvrtletník je hrazen ze soukromých prostředků. • Náklad: 150 ks. • Redakční rada: Meloun, Fung, Bloud, Písek v očích. •

Spolupráce: Velký sršň, Mickey mouše, M. Hron. • Grafika: Jaro. • Layout: Ben. • Korektura: Melounowa. • Distribuce: zdarma.

Vydává: Spolek za obrodu kultury proti nactiutrháčství a nikdy jinak v listopadu 2005.

Smrt! Proč se šfouat v něčem tak jasném a nezvratném? Každý přeci ví, že umře a nedá se s tím nic dělat.

Na stránkách tohoto „pochybného plátku“ udělejme však výjimku a trochu se v tom šfourněme. Nejen proto, že k tomu máme chvíli. Ale taky proto, že na tom vlastně není vůbec nic jasného a přeci jen by se s tím, dost možná, něco dělat dalo.

Jak říká don Juan: „Žijeme ve světě, kde loví smrt“. Jsme kořisti v lovištích Velkého Lovce. Lovce nanejvýš trpělivého, čhajícího na svůj úlovek třeba celé věky. Zároveň však velice temperamentního, milujícího moment překvapení. Lovce, který si svou kořistí může být právem jist.

Co svět světem, nikdo mu ještě neunik. A přeci. Stále tu postáváme jaloví a otupělí, paralizovaní v reakci na tuto velkou výzvu.

Ale proč? Proč si naše mysl tento velký apel s takovou tvrdostí, řekl bych až natvrdošíjností, nepřipouští?

Co si to s sebou neseme, co si to tajíme? Až jen usilovnou prací na toto téma docházíme k jistému poodhalení celého triku. V odpověď se nám tady za strůjce tohoto obranného mechanismu, tohoto velkého blamu, jeví zas ta stará sviňa.

Ego! Bude to především jeho smrt, a tak dělá vše pro to, aby jsme mu, v ten tak příhodný okamžik, nefrnkli. Stopu tedy máme a to pořádně horkou. Z počátku nebude těžké tohle kňoura sledovat. Zanechává za sebou spoustu sekretů, zbytků žrádla a rozrytou půdu. Horší to bude, až to vezme přes bažiny a bude se nám snažit ztratit v oparech močálů, kde není tak jasná viditelnost. Tam vše, čeho by jsme se při jeho sledování mohli chytit, vyublá nám přímo před očima v tůních rašelinišť. V těchto chvílích, slyšel jsem, nezbyvá než zamířit milému rypouchovi šípem bdělé pozornosti přímo na komory. Je to prý chvíle, kdy vyzkouší všechny možné úskoky, aby nás zmátl a vyzrál nad námi. Budíž přána všem stopařům dobrá muška. Lepší něco, než nic. K tomu mne však napadá, lepší nic než hovno a vůbec, nemám chuť pro díru si vrtat koleno. Paní Koločátková z druhého to taky říkala a... ..cha, to koukáte, trochu jsme si utlíli. Píši holé nesmysly, jelikož, jak už jsme si s Ěgou řekli, „vo nic tu nejde“ a vážená redakce o psaní ve vši vážnosti taky nic...

Jen podotkneme, že nějaká taková, zdánlivě nevinná neukázněnost myslí, stává se nám v boji s prasníc, či ve chvíli, kdy nám havran zakráká, osudnou.

Tak už dost! Celé to dramatizuje tenhle stopař prasat. Co to tu plácá o lovcí a kořisti, donu Juanovi s paní Koločátkovou, velké prasnici a krákání. Je z toho volajaký zmetěný. Asi je z celé smrti k smrti vyděšen a neví už co mluví... chudák nejspíš potřebuje doktora. Áno, potřebuji doktora! Křičím ze svěrací kazajky své neurotické mysli. Potřebuji léčit, jsem nemocný! Mám horečku, blbej sen! Proč mně furt honí to prase?! Ve snaze trefit ho, lámu si všechny šípy. Utíkám tmavým lesem a rozdírám si bosé nohy. Kňour je mi v patách čím dál blíž, už mne skoro má. Z tlamy rudá pěna, příšerně chroptí a na rypáku mu zvoní budík... ..zvoní budík?! Cerrrrrr... ..crrrrrr... S odkopanou peřinou, uslintaným prostěradlem a kabátkem nevím proč nazad, marně se snažím vyprostit z pyžamového zajetí a vypnout budík. Cvak. Nakonec se podaří a crnkot ustává. Sedím na okraji postele celý propocený, jak palicí praštěný lapám po dechu. V mráкотách toho ztrácí se ozvěna chrochtání, ani nevím, uvnitř či vně.

V půl osmý mám bejt v práci! Nestihnu ani čaj. Navlíkám nohavice, házím mikku přes hlavu a padám z bytu. Až v tramvaji si hodím ospalky za nehty a proberu se do nového dne. Cosi mi v hlavě hučí. Jsem pohodář, nechávám to bejt. Mám teď tolik jiných starostí...

...pan Kabátek tímto ztrácí horkou stopu a ještě k tomu nám nic kloudného neporadil. Proč by taky jo.

O celé věci ví stejně kulový. Citovat regály knihkupectví nemá valné hodnoty. Každý hledač si na dnešním trhu jistě najde to své. Nalezne spousty užitečných rad, ba celé návody, to zaručeně. Však uvést je v praxi, v život, to je velká věc.

Nakolik nás natukne toto číslo, věnované našemu celoživotnímu průvodci, zůstane zodpovězenou otázkou každého z nás. Každopádně, jako, že tu teď jsme, tak tady nebudem. Přijde.

Závěrem přec jednu radu, jak zubatou obelstít, moudrý sůfí propašoval.

„Zemři ještě než zemřeš.“

Mickey mouše

Podzimní kaleidoskop

Podzim. Úroda je sklizena. Příroda usíná. Začíná čas umírání. Mezi váhami a štírem se láme denní a noční část světa. Vědomé a nevědomé síly jsou si nejbliže.

(z keltských tradic)

31. října - samain

Rok začíná tmou. Svátek spojující dva světy, svět živých a mrtvých. Zapalují se ohně a celý měsíc je zasvěcen vzpomínce na mrtvé. Končí 5. prosince.

2 - 31. října v Anglii a Americe maskovaný halloween

(z křesťanských tradic)

1. listopad - svátek všech svatých

Svátek těch, kteří během života na zemi žili dle vlastních nejpřísnějších pravidel a došli osvícení

2. listopad - památka zesnulých - „dušičky“

Duše zemřelých, které jsou ještě v blízkosti zemského povrchu a prožívají „očistec“. Dívají se zpět na svůj uplynulý zemský život a prožívají jej od

konce do začátku zrcadlení, to co jsem způsobil/a Tobě procitují nyní sám/a.

Vzpomínkou, zapálením svíčky, průpovědí nebo těž četbou můžeme duši pomoci v jejím stoupání na onen svět. A není nutné jít proto na hřbitov...

Průpověď duši: Ty, mrtvý lež a nevstávej, vím kde jsi. Přejí ti, aby ses dostal co nejvýše. Myslím na Tebe.

Smrt člověka není otázkou vteřiny.

Život z něj odchází postupně, pozvolna. Ještě dva, tři dny po smrti můžeme pozorovat, že mrtvému rostou nehty...

Vzhled nebožtíka se během těchto hodin promění. Od křečovitě, v okamžiku smrti údívem stažené tváře, po viditelné uvolnění a změkčení rysů. Duše pomalu vystupuje z opotřebovaného, nefunkčního těla ven a zanechává jej jako kabát, který je vydán napospas fyzikálním silám.

Je zmatená, neví, kde je, co se s ní děje. Potřebuje naši pomoc, aby se mohla uklidnit a zorientovat v nových podmínkách, v duchovním světě bez berličky těla. Je ponechána sama sobě.

Proto by měl být nebožtík v domácím prostředí obklopen blízkými, kteří se beze strachu a nechuti střídají u jeho lůžka a pomáhají duši vzpomínkou, modlitbou, verši či čtením nejenom Bible.

Jakpak se asi duši vystupuje z těla ležícího v chladícím boxu?

Pro Rozvědčík X připravila Melounova

Vybrali jsme pro Vás

...pak promluvila Mitra a řekla: nyní bychom se chtěli zeptat na SMRT.

A on řekl: Chtěli byste poznat tajemství smrti. Ale jak je můžete najít, když je nehledáte v srdci života?

Sova, jejíž oči přizpůsobené noci jsou ve dne slepé, nemůže odhalit tajemství světa.

Chcete-li opravdu spatřit ducha smrti, otevřete dokořán své srdce tělu života.

Neboť život a smrt jdou jedno, stejně jako jsou jedno řeka a moře.

Vaše tichá znalost onoho světa spočívá v hlubinách vašich nadějí a přání.

A jako semeno snící pod sněhem sní i vaše srdce o jaru.

Důvěřujte těmto snům, protože v nich se skrývá brána k věčnosti.

Váš strach před smrtí je jen rozehvěním pastýře, když stojí před králem, který ho má poctit tím, že naň vloží svou ruku.

Což se pastýř pod povrchem svého rozehvění neraduje, že bude nosit znamení krále?

A neuvědomuje si tím ještě více své rozehvěnění?

Neboť co jiného jest zemřít než stanout nahý ve větru a rozplynout se v slunci?

A co je dodýchat, než osvobodit dech od jeho neklidných vdechů a výdechů, aby se mohl vznést, rozpínat a nezatížen hledat Boha?

Jen když se napijete z řeky ticha, budete opravdu zpívat.

A až dosáhnete vrcholu hor, teprve pak ho začnete skutečně stoupat.

A až si země učiní nárok na vaše údy, teprve pak budete opravdu tančit.

Chálil Džibrán (libanonský spisovatel)

Úryvek je z knihy Prorok. Vřele doporučujeme!!!

Podzim

Na provázku z konopí vzpíná se prádlo,
 které pověsila tam prostá vesnická žena.
 Jak plachty lodi na širém moři,
 tiše vzdoruje.
 Tichý vítr rozechvívá trávu v nekonečné
 krajině.
 Občas z dálky je slyšet dětský hlahol a práce
 řemeslníků.

Pár posledních suchých lístků,
 co usilovně nahoře na stromech
 se ještě drží,
 smějí se těm s kterými již vítr na planině
 pohrává si,
 jednou sem a zase zpátky.

(bez názvu)

Všude bílo, až oči sténají,
 mráz při kterém konečky prstů
 už nemohou dál,
 zarudlé dětské tváře se širokými úsměvy,
 brázdí své ruce ve víru sněhu.
 Nehledí na zimu
 ta ustupuje před radostí.

Budha

Přehlédneš zlobu,
 jak přehlédneš radost,
 tak jako na modré obloze
 slunce dává ti svou sílu
 a tys slepý k jeho svitu.

Kdo s ruinou v duši chodí,
 je jak zvadlé pole kvítí.
 Pochopením vlastního utrpení,
 stává se lékem pro v duši klid.
 Když strkáš ruku do ohně
 a myslíš, že ho uhasíš.....
 oheň pálí ještě víc.

Bez bolesti není radosti,
 bez utrpení není vzkříšení,
 bez lásky není nenávisť.
 Tak se střídá den a noc
 A plyne čtvero ročních dob.

Svět

Svět.....si můžeš představit jak
 chceš.
 Krásný nebo pustý,
 žebrák nebo pán.
 Cvrčci na poli si cvrkají,
 kukačky pro svou radost kukají,
 a ženy.....?
 Ty mě svýma očima vábí a svádějí.

Podvečer

Pomalů slunce zapadá,
 podvečerní ptáků zpěv,
 teplý vánek jarní
 se vzdáleným šumem městečka se mísí.

Toulavý pes: co, kde by a jak??
 Lidé sem tam jdoucí.

Klid jak z Vincentova obrazu,
 stará paní z okna kouká...
 přijde, neprijde??

Setmělo se.

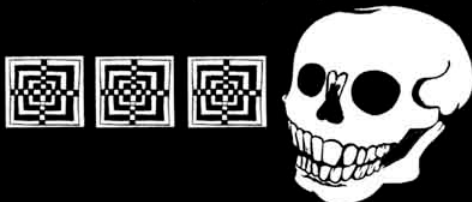
Hadolov

Odchází na
 lov hadů
 do pouště
 do jiných krajů
 ohledané plazy
 do mlázi hází
 Jan Kales 95

Zjevil se Ti průsvitný mladík, kterého u vás na půdě před dvěma sty léty zavraždili sekerou, takže jsi z toho hrůzou omdlel/a. Jedno kolo nehraješ

Zemřel tvůj odlišný horec. Jsi z toho tak smutný, že jednoho toho nehráš.

Smrt paní Vlasty

„Tamhle na druhé straně to bude lepší“, ukazuje Karel přes koupaliště na vzdálený břeh, kde není tolik lidí jako tady. „Tak jó“, spokojeně rezignuje Vlasta a zavěšena do Karla, následuje ho vděčně, euforický pocit opěťované lásky jí opojně proudí srdcem.

Plechové řinčení budíku se zdá dnes obzvláště nesnesitelné. Paní Vlasta ho tisíckrát zopakovaným pohybem umlčí a ještě chvíli leží po tmě a nechává sebou rezonovat slábnoucí pocit z přetrženého snu. Jo Karel, kde je mu konec... No nic, lampička a pokusit se posadit. Jde to ztuhla, každou další zimu je to horší, zamyšleně si masíruje sukovitá kolena, zvolna dlaněmi přejíždí po ochablých stehnech, prokvetlých mraky fialových žilek. Vlastiny nohy, nohy, které jí dlouhou dobu umožňovaly bezstarostně proklouzávat životem. Nestarala se, starali se jiní. Ti, co chtěli objímat její nohy. Stačilo mít pár korun v kapse a vědět, kde se v Praze večer posadit, objednat si kafe se šlehačkou. To ostatní většinou přišlo samo.

Pokaždé překonává ranní nevolnost vzpomínkami na staré zlaté časy, ručička na budíku se nekompromisně posunuje k půl šesté, je třeba vstát z postele a ošplouchnout si tvář. Paní Vlastu napadne, že ne vše bylo dříve až tak jednoduché, ranní příprava jí tenkrát zabrala klidně hodinku, dneska je to hotové za minutu, pomyslí si trpce a ztěžka se šine k šatníku.

Ne, že by to v poslední době za něco stálo, ale dneska ráno je jí přímo mizerně. Těžce oddechuje opírajíc se jednou rukou o šatník, druhou křečovitě vybírá dnešní model. Totéž co včera, samozřejmě, akorát si musí vzít ty silnější punčochy, na „galvance“* to od té doby, co vyměňují to popraskané potrubí, táhne jako v tunelu. Ale zase se tam líp dechá. Ach jo, co to se mnou dneska je, ruce mě po ránu někdy takhle brní, ale většinou to rychle přejde, dneska ne. To zas bude den, krystepane, třičtvrtě, autobus...

Za pět minut půl sedmé si paní Vlasta, stejně tak jako už nějakých patnáct let, bříkne na přichače příchod a hned za vrátnici zahne doleva směrem ke „galvance“. Dneska je to, ale přeci jenom trochu jiné. Ranní nevolnost se přelila do zvláštního transu, tělo jako hadr, zato hlava je plná víru vzpomínek a nenaplněných snů, do toho je, po drobných kousíčkách, přitrhovaná realita dnešního rána.....promrzlá čekárna v Hovorčovicích.....poslední dovolená s Karlem, po které jí suše oznámil, že se vrací k Jarče a malému Stáníkovi, že má Vlastu sice pořád rád, ale že to nejde jinak, protože kluk potřebuje tátu a to že by měla jako ženská pochopit..... tichá chůze ranní tmou od autobusu k Leteckým opravárnám po vyšlapané zkratce v temném průvodu dalších zaměstnanců..... Vodičkova ulice po jedné veselé noci, nepřijemně dotěrní příslušníci SNB: „Tak slečno Dušková, kdepak vy to vlastně pracujete? Tady v občanském průkazu máte poslední zaměstnání ukončené vloni v dubnu...“

Paní Vlasta stojí v šatně před otevřenou skříňkou a hřbetem ruky hladí oprýskaná plechová dvíř-

ka. „Vlastičko je vám něco, ste nákáš bládná?“ „To je dobrý Jarčo, to přejde...“; překvapeně poslouchá sama sebe, aniž by si uvědomovala, že něco říká.

„Kdyby něco, tak mám volnej brufen, dyžtak si řekněte“, spiklenecky ztlíší hlas Jarča a fofruje na plac. Mechanicky se obouvá do černých gumáků, do kterých si musí brát dvoje teplé fusekle. Nohy, ach ty její zle zkoušené nohy.

„Moje Vlastička má nejkrásnější nohy na světě-éé!“ Vyřikoval jednou bláznivě Karel, když byly spolu na výletě v lomech na Americe. Ozvěna potom vděčně vracela nadšené é a Vlasta si připadala, jako by všechna ta skaliska tam byla kvůli ní a Karlovi, jakoby celý svět byl v ten okamžik kvůli nim dvěma...

Nohy. Nesmí od nich nastydnout. Základní je nenastydnout a nemarodit. Mistr by byl vzteky bez sebe.

Ale jak dlouho ještě? Deprimující otázka, těžká jako kovadlina se uhnízдила v její, realitu už zcela nereflektující, mysli. Jak dlouho vydrží bránit své, věčně oteklé nohy, své plíce zle zdeptané louchovými výpary, své vyšfavené tělo.

„Tak paní Vlasto, kdepak vás máme, kompresor už běží“, rádoby žoviálně nakukuje do šatny mistr a okamžitě mizí vstříc dalším ranním povinnostem.

„Dneska už tam nemusíš“, slyší zcela zřetelně, ale v šatně nikdo není. Snaží si zavázat za zády pogumovanou zástěru, ale nejde to. Ruce odmítají posloužit, stěny šatny se kolem ní roztočí jako splašený kolotoč. Musí se posadit na lavičku před skříňkami. Jakoby z velké dálky sem doznívá třískání plechových dveří s poškrábaným nápisem GALVANICKÁ UMÝVÁRNA, kombinované s agresivním houkáním tlakových pistolí. Jedna čeká na ni, dobrák mistr už jí zapnul kompresor...

„Dneska už tam nemusíš“, randál už definitivně ustoupil tomuto laskavému hlasu. „Karle, to jsi ty?“, šeptá otázku a pokládá se na lavičku.

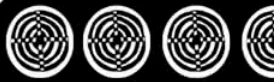
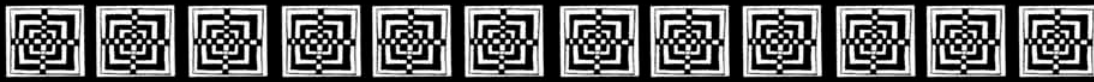
„Tak do prdele, kde je ta bába, ale tohle jí, kurvě starý, tolerovat nebudu. Vlasto!“ rozráží dveře od šatny mistr.

„Dneska už tam nemusíš“

ΜΕΛΟΥ

*** Pozn. od Velkého sršáně, který mi laskavě poskytl námět k této povídce:** Byla to ohavná hala s podlahou z dřevěných roštů, která se, na rozdíl od lidí, často vyměňovala a v prostoru místnosti stály velké černé vany, částečně zapuštěné do podlahy a naplněné kolotajícím louhem sodným a jinými svinstvy. To šířilo nepopsatelný smrad a za jistých okolností i podivnou mlhu. V těchto rozpouštědlech se namáčely různě veliké díly (některé těžší pomocí elektrických vrátek) a pak byly omývány vodou a následně rychle zbavovány vody stlačeným vzduchem, aby nezačaly korodovat. To dělalo randál. Pořád tam prásaly plechové dveře, jak se lífovaly díly dovnitř a ven. Na „galvance“ bylo díky prosklené stěně v létě vedro jak na Sahaře, v zimě pak mráz jako za polárním kruhem.

Smrt

po životě – život po smrti, aneb recenze Keltské knihy mrtvých

V dnešním čase a místě tj. ve středu Evropy 21. století, kdy se rituály spojené se smrtí transformují do mnohdy nečekaných podob, se duchovní péče o umírající a zemřelé potácí v ateistické agónii. Smrt jsme vytěšnilo do speciálních oddělení nemocnic a hospiců (díky Bohu za ně) a protože není vidět, jakoby nebyla. Zda-li nám ji plně nahrazuje zprostředkovaný mediální zážitek, během kterého je nám až do „obývaku“ dopraveno patřičné množství hrůzy a utrpení, zůstává otázkou. Ohořelá a roztrhaná těla dopravních nehod, válečných konfliktů či přírodních katastrof nám sice umožní prožít si patřičné emoce, pak ale stačí televizní přístroj vypnout a majestátní smrti, který hrozí našemu konečnému životu, se na povel rozplyne. Péče o zemřelé, mimo, v české společnosti, minoritní duchovní společnosti, spočívá v pouhé technologii pohřbu tj. umýt, rozřezat, uskladnit, spálit či zakopat. Zdá se, že jediný rituál, který pozůstalým zůstává, je obřad a hostina, zemřelému pak obvykle upřou i balzám zádusní mše. V sekularizované společnosti je to stav normální, ale, dle mého skromného názoru, nikoli udržitelný. O tom, koneckonců, svědčí široký zájem čtenářské veřejnosti, či, chcete – li, široká nabídka vydavatelů titulů, jenž se snaží pokrýt tento archeotyp života – smrt.

Jakoby se roztrhl pytel z nejrůznějšími knihami mrtvých. V jedné pražské knihovně jsem objevil Keltskou knihu mrtvých od pana Kalweita a vzhledem k tomu, že se o keltskou historii zajímám, neváhal jsem se zapůjčením. Budíž dopředu řečeno, že mé očekávání bylo korunováno zklamáním. To, že se jedná o „Keltskou“ knihu mrtvých, napovídá snad jen tento název. Próza se mi jeví spíše jako prostředek k vyjádření autorova světového názoru resp. jeho zasmrtňovací teorie. Faktem ovšem zůstává, že v knize je uvedena řada skutečností, které snad stojí za zmínku. Rozhodl jsem se Ti, vážená čtenářko – vážený čtenáři, přes všechny mé rozpaky z tohoto literárního počínu, přiblížit obsah zmíněné knihy a volně odcitovat tři bloky výňatků (kurzívou), především z její první půle.

V prvním, úvodním bloku, autor komentuje některé psychologické směry v nichž zaznívá téma smrti. Nuže, vizte:

...*Ličskou osobnost Freud popisuje jako trojici subsystémů (Id, Ego, Superego), jenž jsou ve vzájemné interakci a rovněž v interakci s okolním prostředím. Zde zmíníme Id, neboť to je oblast, jak tvrdí Freud, v níž jsou uloženy základní stly života. Jsou jimi pud lásky „eros“ (libido) a pud smrti „thanatos“. Thanatos je pud související s agresí. Freud se ve svých pracích ovšem zabýval spíše pudem lásky a sexuality...*

...*Dle Frankla nemá člověk ve smrti již nic k dispozici, ani tělo, ani duši. Dochází k totální ztrátě psychofyzického já. Co zůstává, je pouze on sám, sám duch. Člověk nemá po smrti už žádné já, nemá už vůbec nic, už je jenom samo bytí. Člověk se jakoby stává filmem svého života. Je nyní svým prožitým životem. Stal se svou vlastní historií, jak tou, která se mu stala, tak tou, kterou vytvořil. A tak je také svým peklem, nebo svým nebem. Paradoxem tak je to, že minulost člověka je vlastně jeho budoucnost, kterou má zpřítomnit. Ve smrti člověk nemá život, ale zato jím je. A to, že to je život minulý, neznamená nic nepřijemného, neboť Frankl předpokládá, že být minulý je nejjistější formou bytí vůbec. Další Franklův paradox času vychází z toho, že do světa se něco uvádí tím, že jsme to uvedli do bytí v minulosti. Je to člověk sám, který se uvádí do světa a není do světa stavěn svým narozením, ale až ve smrti...*

K výše citovanému nezbyvá než dodat, že se jedná o citaci citace, sice a tak je na místě raději si dohledat příslušné pasáže u originálních autorů. V dalším bloku, nazvěme jej pracovně plazmatickým, nás autor již seznamuje se svou teorií. Tu a tam svoje vize propojuje s keltskou mytologií, zdá se mi ovšem, že téměř náhodile.

...*Kalweil tvrdí, že hmota pochází z prahmoty a tu nazývá plazmou, která je tak jemná, že se schoďuje s tím, co běžně popisujeme jako Já, psyché nebo duše. Tj. pralátka a duše jsou totožné. Plazma, včetně všech informací, které nashromáždila v průběhu života, nemůže zaniknout. Říše duší zemřelých lidí sestává ze všech oddělených plazmatických tlé. Ale jenom duše je čistou plazmou, všechny materiální formy a prvky mají za základ jakýsi plazmatický stín, plazmatickou matici. Plazma hmoty a plazma duše jsou rovněž identické. Prahmotná úroveň bytí, země duší a říše mrtvých jsou jedno a totéž a tedy Já a svět jsou jedním duchem. Říše mrtvých je nadreálná, jemnovlnná, nehmotná a nečasoprostorová úroveň bytí, vytvořená z pralátky. Krajina smrti existuje těsně vedle nás a v nás. Toto zázvětlí je bez prostoru a času, protože duch nezná materiální ani časové hranice. Neexistuje v něm žádný materiálně vymezený prostor a tudíž ani čas. Dle Kalweita je život v podstatě přetrvávající smrtí, protože naše vědomí je trvale zapuštěno v plazmatické úrovni bytí, v říši mrtvých. Z tohoto úhlu pohledu jsme trvale mrtví, neboť naše duše žije zcela v plazmatické duševní úrovni, ale podléhá zvláštnímu osudu, neboť vinou přetělování musí být neustále obrácena do hmotného světa, místo do své domovské úrovně. Duše by však nemohla žít ve hmotě, kdyby si nevytvářila látkovou zrcadlovou obraz své duševní struktury ve hmotných atomech, jímž se váže na projekci těla. V této úrovni, kterou nazýváme materiálním světem, se zhmotnělý zrcadlový obraz duševna může projevovat a v pomalém hmotném prostředí získávat zkušenost. Právě toto nabývání zkušeností může být důvodem pro projekci do fyzického těla. Duše ovšem nežije v plazmatickém prostředí jako ryba ve vodě, nýbrž paradoxně je sama tímto prostředím. Hmota není nic jiného, než vyteklá a ztuhlá plazma. Ve hmotném světě se plazma manifestuje jako hmotný objekt, jenž svou formou připomíná plazmatické vlnění. Toto vlnění je třeba chápat jako mentální pohyb a tím i jako archetyp materiálních forem. Jedině čistá mysl, tj. pocity prosté emoci, odráží plazmatickou formou předmětů nenarušenou iluzerní, ta je potom vnímána jako duševní oscilace, posléze jako myšlenkový pohyb a nakonec vykryštalizuje do slov. Jsme plazmatickými bytostmi, leč toliko individualitami, a nikoli plazmatickým morem. Tělo je duše v pozemném skupenství. Neexistuje žádná cesta do říše ducha, jsme v ní pořád, pouze musíme změnit úhel pohledu...*

...*Dle Keltů žijeme již teď v říši mrtvých Annwnu. Annwn je považován za matici, v níž spočívá hmotný svět, ne však v tom smyslu, že my jakožto těla, žijeme v neviditelném duchovním poli zázvětlí, nýbrž my, sami, jsme tímto duchovním polem. Neexistuje praenergie oddělená od svých forem, mnohost forem je touto praenergií. Kelti rozlišovali několik forem zázvětlí (podzemní svět elfů, planina blaženosti, vzdálený ostrov jabloní, země pod vlnou). Věřili, že život vyvěrá ze smrti, den z noci, jaro ze zimy, stvoření povstává z nočních temnot. Říše mrtvých duší je říší plodnosti života. Nesmrtečnost duše odpovídá věčnému světloplnému přírodě. Pramátka je říše mrtvých, ale i světová říše hmoty. Má dvě těla, zahrnuje dvě úrovně bytí. Neustále se proměňuje, jednou je pralátkou z níž se stává hmota, podruhé je hmotou z níž se uvolňuje pralátka. Život a smrt jsou její hrou na proměny.*

Slápla jsi na brouka. Jedno kolo nehraješ.

Ona se proměňuje jako mraky na obloze. Velká matka, tj. matrice života, je vlastně bohyně smrti v antropomorfním rouše...

...*Tuto plazmatickou matici, autor knihy rozděluje následovně: 1) hrubší plazma složená z vody a země vytváří hmotu, 2) jemná plazma složená ze vzduchu a ohně vytváří duševno, 3) všechny dohromady vytváří 5 esenci - quintaesentia, tedy plazmatickou pralátku...*

Než se dostaneme k závěrečnému bloku, ve kterém je zmíněno několik irských zvyků souvisejících s naším tématem, vzhledem k hutnosti předchozího textu dovoluji si malé zamyšlení.

Smrt, společnost jakkoli vytěšňovaná, čeká na každého. Je chybou toto ignorovat a do „poslední chvíle“ se jí vyhýbat. Varovat by nás mělo, že její branou nelze vždy projít snadno a samozřejmě. Konejšit by nás mělo, že nad ní lze zvítězit. Diskuze ohraničená předchozími dvěma názory by ovšem přesáhla možnosti tohoto příspěvku.

Nyní si Vám dovoluji, ve vší vážnosti, navrhnout jedno cvičení inspirované tibetskou praxí Čö, kdy adept vyhledá hřbitov či jiné strašidelné místo a zde nabízí své tělo a mysl jiným mocnostem. Nám postačí mezi půlnoční a druhou hodinou ranní navštívit zapadlý hřbitov a počínout zde „samotě, alespoň půl hodiny. Myšlenky, jenž se objeví v hlavě, se velice pravděpodobně budou týkat smrti, či strachu. Je třeba je pouze sledovat, nenechat se rozptýlit a ve svém rozhodnutí, zůstat v klidu v tento čas na tomto místě, vytrvat. Toto cvičení nám může umožnit pocítit na vlastní kůži, že „smrt žije v nás“, že ona, stejně jako strach z ní, je reálná skutečnost ovlivňující náš život. Služba našim blízkým i bližním pak může být viděna jako samozřejmost a nezbytnost a může nás připravit na naši vlastní smrt. Teď ale vzhůru k poslednímu bloku recenzované knihy.

V rámci irské tradice bylo nutno chránit temno hlavy před zlými duchy, resp. fontanelu umírajícího, kudy duše po smrti opouští tělo, a sice tak, že bylo kropeno svěcenou vodou a udržováno vonně. Stejně tak byla chráněna ústa, neboť i jimi mohla duše odejít. Nastala-li smrt, otevřely se dveře a okna, nebo se nad mrtvým vyvrátila díra do střechy. Nebožtíkově se zamáčkly oči, zavřela ústa a ucpal nos. To proto, aby duše opustila tělo jediným správným otvorem, fontanelou, jinak by v zázvětlí hrozila pohroma. Zrcadla se otočila, aby se v nich duše nezahledla a nevyteklala se a to ji nezdrželo na cestě do zázvětlí. Postel se obrátila, čímž se nebožtíkova hlava ocitla na místě nohou, na znamenání existenčního obrátu a také proto, aby to duši zmátlo a ta se nezdržovala již dále v tomto světě. Kromě toho se zachovával naprostý klid, aby se duše nedráždila a nezdržovala na cestě do zázvětlí. Stejně jako v běžném životě upadá duše i při umírání velice snadno do zmatků, neboť smrt je spojována se spoustou obav. Všechny zmíněné prostředky se užívaly proto, aby se zpětrhala nebožtíkova vázanost na jemu známé prostředí a osoby, neboť cestu do zázvětlí může zdárně podniknout jediné vnitřně svobodná duše. Ocitne-li se v zázvětlí duše zatížená nejrůznějšími vazbami a nadějemi, stává se obětí vlastních chimér a iluzí, které jí připadají stejně skutečné jako nám pozemský svět.

V okamžiku, kdy autor zmínil teorii, že v zázvětlí žijí nesmrteční elfové, kteří unášejí pozemské ženy, ty pak oplodňují a vracejí zpět do světa, aby prostřednictvím takto narozených bastardů ovládali pozemské dění, jsem musel knihu odložit. Buď ještě nejsem na sdělení tohoto zrna připraven, anebo se autorova mysl ponořila již příliš hluboko do subjek-

livního světa představ a možností. Af už tak či onak, koho zajímá zbytek této knihy, nechť si ji zaptují v některé z knihoven. Její zakoupení rozhodně nedoporučuji. Věřím, že úryvky, které jsem vybral byly pro Tebe, vážená čtenářko - vážený čtenáři, podnětné a nikoli matoucí. Zájemcům o keltskou kulturu doporučuji vyhledání serióznějších zdrojů a tomu, koho zajímá posmrtný život, jistě přijde vhod sice nekeltská, zato však solidní Tibetská kniha o životě a smrti od Sogjal Rinpočeho či následující zdroj (funkční dne 7.10.2005) <http://www.canopus.cz/download/tibet2.pdf>, kde se lze seznámit s Tibetskou knihou mrtvých komentovanou Květoslavem Minaříkem. Memento mori, přátelé.

Fung

Atomový reaktor pod postelí

Pokud jste studentem některé z fakult UK nebo ČVUT, měli byste tušit, že na půdě vaší univerzity se nachází jaderný reaktor, odborníky nazývaný Vrabec 1.

Je to tak, v naší matičce stovčezaté máme reaktor, kompletní, funkční a se zavezeným palivem. Nachází se ve sdílené budově MatFyzu a FJFI v Tróji. Tedy nějakých sto, dvě stě metrů od kolejí UK v Tróji. Můžou mít studenti klidně spání?

Pohodlně na protesty!

Většina pražských militantních ekologů jezdí protestovat k Temelínu a tím nejenom zbytečně zatěžuje dopravu, ale také prokazuje svůj naprostý diletantismus. Můžou se přece svést MHD a zaprotestovat si v příjemném prostředí betonového plácku s výhledem na řeku! Stejně jako rakouští blokádníci hranic by si mohli udělat výlet do Vídně a křičet svoje hesla na svůj vlastní reaktor. Ale oni o něm nevědí.

Dlouhé špičky pipinek

Udělal jsem si hezké dopoledne v Tróji a na autobusové zastávce Kuchyňka si počkala na obyvatele kolejí. Zastavovala jsem je s dotazem: "Víš, že bydlíš nějakých sto metrů od reaktoru? Co si o tom myslíš?" Chodily tudy zástupy pipinek v botách s dlouhou špičkou a čím delší

byla špička jejich bot, tím více se divily a pohoršovaly. Dostalo se mi odpověď jako "To si děláš srandu, nee?", "A jak to, že teda platím stejně vysoký kolejný jako jinde, když tady jsem v ohrožení života?", "To je blbost, to by bylo nezákonné!" "To by se ale přeci mělo zakázat!!!" a podobně.

Šumafuk

Chodili tudy lidé s inteligentním výrazem, kteří o reaktoru věděli a byl jim šumafuk. Chodili tudy i tací, kteří byli hrdí na to, že bydlí u reaktoru. Chodili tudy i ti, kteří o reaktoru sice nevěděli, ale nijak se nerozladilo, když jsem jim to prozradila. Ale v procentuelním zastoupení suverénně vítězily pipinky.

Soused štěpné reakce

Když jsem si poslechla reakce inteligence našeho národa na informaci, že jejím sousedem je běžící štěpná reakce, vydala jsem se na svůj kolejný pokoj, který sdílím s dívkou, která má k reaktoru blíže než by člověk od mladé hezké reprezentantky v orientačním běhu očekával.

Pokud si myslíte, že dívka a reaktor nejdou dohromady, můžu vám říci, že už pár let usínám s pohledem na plakát se schématem jaderné elektrárny v Isaru a narozdíl ode mne, moje spolubydlící usíná s vědomím, že ono schéma celé chápe.

Nuže, zde je interview se studentkou Katedry jaderných reaktorů Fakulty Jaderné a Fyzikální Inženýrské ČVUT v Praze:

Co tě tam učí?

Jak řídit reaktor, jak nevybuchnout elektrárnu, jak proudí tekutiny, přestupuje teplo, jak se počítají integrály, které elektrárny a jaderná zařízení už nepřežila zásah obsluhy.....

Jak dlouho musí člověk studovat, aby ho pustili k ovládání reaktoru?

K tomu, co je v elektrárně, hodně dlouho. Po vysoké (FJFI) následuje ještě dvouletý kurz zakončený státnicí. Pokud nejste absolventem právě naší fakulty, je celý proces ještě delší.

Je pokusný reaktor

v Tróji nebezpečný? Je možné

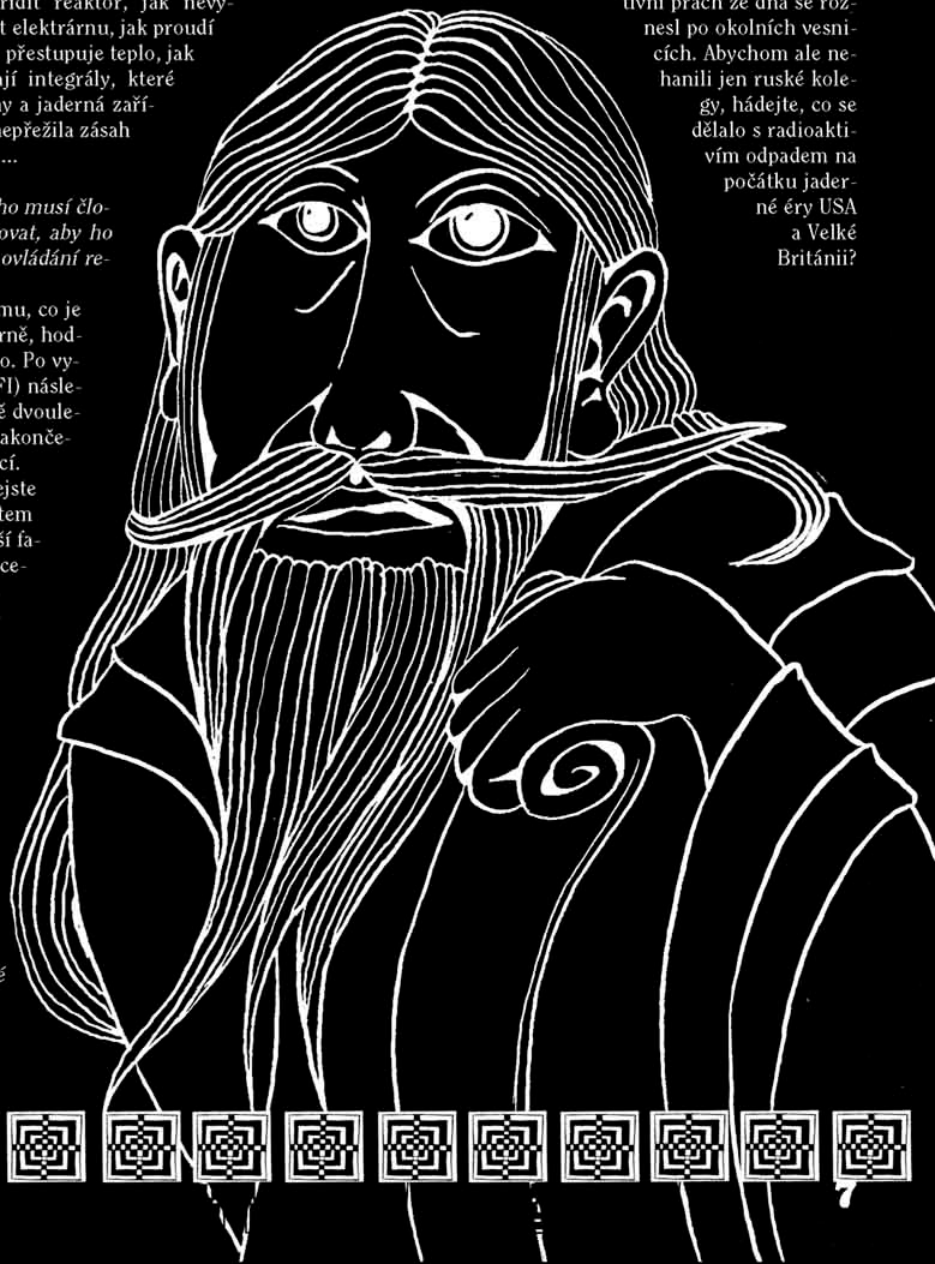
aby vylouchl? Kolik je jeho tepelný výkon?

Každé zařízení může být svým způsobem nebezpečné. A každý reaktor může vybuchnout, pokud do něj například umístíme pět kilo semtexu. Náš školní reaktor patří k tzv. "nulovým" reaktorům, což znamená, že nemá žádný výkon. Je chlazený přirozenou cirkulací vody. Záření nad otevřeným reaktorem je na úrovni přirozeného pozadí (myslím pozadí v dozimetrickém slova smyslu, na jaký pozadí zas myslíte?). Kdyby tomu tak nebylo, nemohla by tu probíhat výuka, jak probíhá. Co se týče vážnějších událostí, maximální nadprojektová havárie, tj. taková, při které by případně mohlo dojít k uvolnění radioaktivních látek do okolí, je např. pád letadla na budovu.

Prozradíš nám něco ze zákulisí, o čem se moc nemluví? Třeba něco o nehodách v různých elektrárnách?

Drtivá většina nehod je zaviněna člověkem. Jistě všichni znáte Černobyl, ale slyšeli jste už například už o nehodě v ruském závodě Kyštym? Tam odkládali ochuzený uran prostě za barák na hromadu jako u nás hnů. Až se jim jednoho dne nahromadilo kritické množství (to jest takové, kdy se rozvine reakce) a všechno to vybuchlo. V přehlehých vesnicích se v rámci utajení nic nedozvěděli, nedošlo k žádné evakuaci. Aby uhasili následný požár, zalili všechno vodou. Tím vzniklo obrovské jezero plné toxických a radioaktivních látek. Toto se stalo tuším někdy v 60. letech. Po čase došli odborníci k závěru, že by bylo dobré se tohoto dědictví zbavit. I dali milé jezero vysušit. A kdo ví, co se stalo?

Zafoukal větrák a radioaktivní prach ze dna se roznesl po okolních vesnicích. Abychom ale nehanili jen ruské kolegy, hádejte, co se dělalo s radioaktivním odpadem na počátku jaderné éry USA a Velké Británii?

Zabloudit lze na hřbitově. Vrat se o pět políček zpátky.

"Josephine..."
Napoleon Bonaparte, francouzský vládce
(zemřel v roce 1821)

Připravte můj labuťí kosylm."
Anna Pavlova, baletka (zemřela v roce 1931)

"Et tu, Brute (I ty, Brute)?"
Gaius Julius Caesar, římský vládce (zavražděn v roce 44 P.N.L.)

"Otě, do tvých rukou svěřuji svou duši."
Jezíš Kristus (Luthák 23.46)

Napovím....sudy, moře..... Myslím, že náš stát k otázkám jaderné bezpečnosti přistupuje a vždy přistupoval maximálně zodpovědně a bát se Temelína, nebo dokonce našeho Vrabce je zbytečné. Jak jsem ale už řekla, jaderný reaktor je složitá věc a je zapotřebí mít k ní respekt.

Co bys chtěla vzkázat ekologickým aktivistům, bojujícím proti jaderné energii?

Aby se zkusili vzdělávat, je to celkem fajn, vědět cože to je ten parogenerátor nebo hlavní cirkulační čerpadlo, když už na to přijde řeč.

A nevaď ti, že tě tyto lidé považují za chodící zlo?

Nemyslím, že by mi na jejich názorech tolik záleželo.

Vaše katedra je sponzorem lenochodů v pražské ZOO, co víš o lenochodech?

Tuším, že máme některé společné znaky...

Jak se postupovalo, když Tróju postihly v létě povodně?

Pracovníci a šéf naší katedry byli myslím velmi pohotoví. Než přišla hlavní vlna, podařilo se jim vyklidit nejdůležitější věci na bezpečná místa. Zatímco na matfyzu spíš převládal názor, že až SEM prostě voda nedoteče. Jinak reaktor byl v té době odstavený kvůli renovaci systému regulace. Hned po opadnutí vody všichni nastoupili na úklid a jediným větším následkem tak zůstalo pozdržení výuky.

Je už Vrabec opět v chodu?

Myslím, že byl znovu uveden do provozu začátkem listopadu (to nám začaly cvíka). Zvládl by se to asi dřív, byly ale nějaké problémy s dodavateli ohledně výše zmíněného systému regulace.

Už ses někdy kontaminovala? A jaké to bylo?

Ještě ne. Za dodržení všech pravidel bezpečnosti to není úplně jednoduché.

A nakonec osobní otázka: Máš dojem, že všechny jaderné fyziky jsou ošklivé zakomplexované infošky a všichni jaderní fyzikové zmatení mimoni?

No dovo!! ...i když... pár by se jich našlo...

Co dodat závěrem? Snad jen pro uklidnění ekologických hysteriků ocituji výrok samotné Katedry jaderných reaktorů: "Lenochodí aktivita jen steží vyvažuje naši do zdravého průměru."

Jana Mulačová (Autorka studuje FJF ČVUT v Praze.) - <http://lacademica.centrum.cz>

Kauza 23, aneb konec demokracie v Čechách

O té party na západočeské louce už bylo napsáno mnohé a zřejmě ještě bude.

My na to dnes půjdeme tak, jak měli jít policisté v onen poslední srpnový víkend, totiž od lesa.

Předsednictvo České národní rady v roce 1992 vyhlásilo Listinu základních práv a svobod jako součást ústavního pořádku České republiky. Budiž řečeno, že Ústava je základním kamenem pro celý právní řád. Její články jsou nadřazeny běžným zákonům. Listina základních práv a svobod sice není ústavním zákonem, ale rozhodně je, jak již bylo řečeno součástí Ústavy a je závaznou normou tj. Je závazná při rozhodování ústavního soudu. Vybral jsem pro vás jeden článek, který úzce souvisí se zmíněnou rave-aktivitou. Jedná se článek č. 19

a zde je jeho celé znění:

Čl. 19

1) Právo pokojně se shromažďovat je zaručeno.

2) Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.

Další výklad si odpustím. Sami si rozvažte jak na vás tento článek působí, jaký je jeho duch.

Každý, kdo přišel s tekem do činění jistě ví o magickém čísle 23. Srdce mi poskočilo, když jsem narazil o pár stránek dál na článek 23:

Čl. 23

Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou základních práv a svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonů prostředků jsou znemožněny.

Přátelé, ať už je Váš postoj k realizování party a činnosti policie jakýkoli, nenechme si brát základní práva a svobody. Braňme ústavu i zmiňovanou Listinu základních práv a svobod proti svévolným, účelovým zásahům!

Hubená Gótami

Když jsem pobýval ještě jako dítě v Tibetu, slyšel jsem příběh o Hubené Gótami, mladé ženě, která měla to štěstí, že žila v Buddhově době. Když byl jejímu prvorozenému dítěti asi rok, onemocnělo a zemřelo. Zdrčená žalem bloudila Hubená Gótami s jeho tělíčkem v náručí po ulicích a prosila každého, koho potkala, o lék, který by jejímu dítěti vrátil život. Někteří si jí nevšimli, druzí se jí vysmívali a jiní ji považovali za šílenou, ale nakonec potkala moudrého muže. Ten jí řekl, že jediný člověk na světě, schopný vykonat zázrak jaký hledá, je Buddha.

A tak se odebrala za Buddhou, položila mu tělo svého dítěte k nohám a pověděla mu svůj příběh. Buddha ji s nekonečným soucitem vyslechl. Potom jí řekl jemně: "Je jen jediný způsob, jak vyléčit tvůj zármutek. Jdi do města a přines mi hořčičné semínko z kteréhokoliv domu, ve kterém nikdo nikdy nezemřel."

Hubené Gótami se ulevilo a okamžitě se rozeběhla do města. Zastavila se u prvního domu, který uviděla, a pravila: "Buddha mi řekl, abych přinesla hořčičné semínko z domu, kde nikdy nepoznali smrt."

"V tomhle domě už umřelo hodně lidí", odvětili jí. Šla tedy do dalšího. "V naší rodině bylo bezpočet úmrtí", řekli jí. A stejně tak ve třetím a čtvrtém domě, až obešla celé město a uvědomila si, že Buddhovu podmínku nelze splnit.

Odnesla dítě na žároviště, naposledy se s ním rozloučila a pak se vrátila k Buddhovi. "Přinesla jsi to hořčičné semínko?", zeptal se jí.

"Ne", odpověděla. "Už chápu ponaučení, které jsi mi udělal. Zaslepil mě zármutek a já jsem myslela, že smrt postihla jenom mne"

"Proč ses tedy vrátila?" otázal se jí Buddha.

"Chci tě požádat, abys mě poučil o pravdě," odvětila.

"O tom, co je smrt, co může být za smrtí a co ve mně neumře, pokud něco takového existuje."

Buddha jí začal učit: "Chceš-li znát pravdu o životě a smrti, musíš neustále uvažovat takto: Je jen jediný zákon ve vesmíru, který se nikdy nemění - že všechny věci jsou nestálé. Smrt tvého dítěte ti

Fung

pomohla vidět, že oblast, ve které se nacházíme - samsára - je oceánem nesnesitelných strastí. Je jenom jedna jediná cesta z neustálého koloběhu samsáry zrození a smrti a to je cesta vysvobození. Protože tě teď bolest připravila na to, aby ses učila, a tvé srdce je otevřeno pravdě, ukážu ti ji."

Hubená Gótami poklekla k jeho nohám a po zbytek života následovala Buddhu. Na sklonku života, jak praví příběh, dosáhla osvícení.

*úryvek z knihy Tibetská kniha o životě a smrti od
Sogjal Rinpočeho*

Každým soustem smrti blíž

Vždy jsem, až s naivně dětinskou důvěrou věřila, že to, co se prodává v krámech k snědku, je vyráběno s maximální péčí ku prospěchu kupujících a posléze konzumujících. Domněnka, že pohodičku mého těla mohou ohrozit tuny tuků, cukrů a soli mě vedla k úvaze, že záleží jen a jen na mně samotné, vydám-li se po zeleninové stezce zdravého těla a potažmo ducha, či po masové knedlíkové dálnici vedoucí k celkovému předčasnému zchátrání. Zvěsti o pomalých, ale jistě fungujících jedech v potravinách v podobě barviv, konzervantů, stabilizátorů, zahušňovačů, dusičnanů, polychlorovaných bifenylnů a bůhví čeho všeho ještě k mým uším sice občas doléhaly, ale já jsem si dál, se sveřepostí mne vlastní nepřipouštěla, že by něco takového mohlo být vůbec **mezi lidmi možné**.

Až jednou...byla jsem nucena procitnout z mého sladkého, oblačkového spánku...

Pod můj nos se dostal seznam ěček. Dnes už ani nevím, který dobrák mi jej podstrčil, ale kdyby jen tušil, co tímto činem rozpožhybuje, pravděpodobně by to byl nikdy neudělal.

Má růžová existenční jistota se zhroutila jak domeček z karet.

Dříve pohodové velkonákupy na minimálně čtrnáct dní dopředu v hyper, super a jiných marktech se proměnily v naprosto depresivní pátrání po kusu jedlého nejedovatého žvance.

Dnes tlačím vozík a před mýma očima visí čer-

ný mega otazník: „tak co vlastně vůbec budeme jíst?“

Můj velice tolerantní muž pojal podezření, že zatímco on hlídá naši šestnáctiměsíční dceru, já si, pod rouškou rodinného nákupu, užívám celého odpoledne s milencem a toto kamufluji desetiminutovkou v samošce.

Ano, doba nákupu se znásobila... Těžko vysvětlit, že se nejedná, pro něj bohudík, o povzbudivé odpoledne s případným zvednutím sebevědomí, ale v podstatě o boj o přežití.

Tento můj boj o přežití vypadá asi takto: procházím mezi regály...pátrám po tom, co potřebujeme... oči... ruce..., pročítám složení... a... vracím zpět... procházím mezi regály... pátrám po tom, co potřebujeme... oči..., ruce..., pročítám složení... a... vracím zpět... procházím mezi regály... pátrám po tom, co potřebujeme... oči..., ruce..., pročítám složení... a... vracím zpět...

Tajní detektivové okolo mne nenápadně krouží, čichající odměnu, nakupujícím evidentně překážím, personál doplňující zboží si mne se zájmem prohlíží... v ruce držím seznam ěček (na konci článku)...

U kasy platím za něco dusičnanů, stabilizátorů, antibiotik...

Pochopila jsem, že tuky, cukry a soli jsou tím nejmenším zlem, neboť jaké množství jich do sebe dostanu je jen a jen má cesta.

Co však dodat ke čtyřměsíčnímu kojenci papkajícímu kyselinku citrónovou v kojenecké výživě, aby v mateřské školce skloňoval ve všech pádech slova alergie, ekzém, rakovina, astma? Snad podle starého dobrého: co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš?

Vědecké výzkumy, medicínské přístroje, léky. Potřebují toto všechno lidé, kteří kypí zdravím? Je potřebná masová výroba různých alergií bez alergií atd.?

Celá má bytost se odmítá smířit s myšlenkou jedné velké sabotáže života člověka na zemi.

Celá má bytost odmítá pochopit, že jde jen a jen o peníze.

A to nemluví o světových plících, o odpadcích, o atacích mimo planetu...

Mluví jen jídle.

Melounova

neškodné přísady:

E100,101,103,104,105,111,121,126,130,132,140,151,152,160,162,163,170,174,180,181,201,236,237,238,260,261,262,263,270,280,281,282,290,300,301,305,306,307,308,309,322,325,326,327,331,332,333,334,335,336,337,382,400,401,402,403,404,405,406,407,408,410,411,413,414,420,421,422,440,471,472,473,474,475,780

podezřelé přísady:

barviva - E125,141 (mědnaté komplexy chlorofylů a chlorofylinů), 150, 153, 171, 172,173
konzervanty - E240, 241,
emulgátor, stabilizátor - E477
nebezpečné přísady:
barviva: E102, 110, 120, 122, 124

přísady poškozující zdraví:

poškození střev:

konzervant, antioxidant - E220 oxid siřičitý, 221 siřičitan sodný, 222 hydrogensířičitan sodný, 223 disiřičitan sodný, 224 disiřičitan draselný

poruchy zažívání -

E107 regulátor kyselosti, E338 - kyselina fosforečná, stabilizátory, emulgátory, zahušňovač, regulátory kyselosti: E339 - modifikace fosforečnanů , 340 - modifikace fosforečnanů, 341 - modifikace fosfo-

rečnanů, 450 - difosforečnan, 461 - methylcelulóza, 463 - hydroxypropylcelulóza, 465 - ethylmethylcelulóza, 466 - karboxymethylcelulóza (synonymum sodná sůl)

kožní onemocnění:

konzervanty určené pouze k ošetření povrchu citrusu - E230 bifenylný, 231 orthofenylný, 232 orthofenylný, 233 thiabendazol

rakovinotvorné přísady:

regulátor kyselosti: E330 kyselina citronová, Barviva: E131 potravinářská modř, E142 potravinářská zeleň, 123 viktoriarubin - potravinářská červen - zakázáno v USA a v Rusku
Konzervanty: E210 kyselina benzoová, 211 benzoát sodný, 213 benzoát vápenatý, 214 ethylparaben, 215 ethylparahydroxybenzoát sodná sůl, 216 propylparaben, 217 propylparahydroxybenzoát sodná sůl, 239 urotropin, methenamin, hexamin
E330 - protichůdná tvrzení o naprosté neškodnosti a naprosté škodlivosti, pro více informací doporučuji zevrubný seznam na www.ekoservis.cz.

pozn. redakce: Všem zájemcům o „ěčka“ doporučujeme knihu paní Dr. Vrbovské „Víš co jíš?“, ve které je přehlednou a odbornou formou zmíněná tematika zpracována.

Bez peněz, bez věcí
a bez zubů
docela sám

Santůka

V dávném lese

Starý strom už nemá ani větve, ani listy,
a přesto jarní vítr pohnul jeho kořenem
a vyrašily květy.
Ať už zelené či bílé,
všechny zmizí beze stop.

*Tchego Pou
(1301-1382)*

Z lékařského hlediska...

Smrt je (z biologického a lékařského hlediska) zastavení životních funkcí v organismu spojené s nevratnými změnami, které obnovení životních funkcí znemožňují. Umírání je postupný proces na jehož konci je smrt. Smrt je tedy stav organismu po ukončení života. Smrt nelze zaměňovat s umíráním, neboť umírání je jedna z fází života organismu. Dříve lékaři diagnostikovali smrt po zástavě dechu a srdce... nyní se diagnostikuje po tzv. smrti mozku (tj. v okamžiku, kdy mozek vykazuje poškození, které vylučuje oživení). Za normálních okolností mozek odumírá během několika málo minut po zastavení dýchání nebo krevního oběhu.

z Wikipedie, otevřená encyklopedie

Něco z Koháka, aneb autem smrti vstříct

V globalizujícím se světě, který spoluvytváříme, světě sklenkové vrstvy, ozonových děr, mnoha bohů a polarit, je třeba se neustále zastavovat a zamýšlet se. Jinak totiž hrozí, že jaksi s proudem, budeme nasměrováni stokou do žumpy konzumního oceánu, který se, zdánlivě nekonečně, rozprostírá vůkol. Bez odstupů, který získáme oním zastavením, si nemusíme všimnout všech těch „samozřejmých“ návyků, které nás modelují do podoby vsutku bizarní. Jsou to na jedné straně elektromagnetické a petrochemické přístroje (televize, počítače, auta, letadla apod.), jež prorůstají do našeho lidství a proměňují ho, na straně druhé pak národní a nadnárodní lóže (strany, koncerty apod.), jež nás mají v moci. V tomto područí se nalzáme ovšem vlastní vinou, totiž naší „svobodnou“ volbou. Fatálnost předchozích uvozovek je dána hustotou mlhy, ve které se těžko hledá smysl bytí. Mlhy, kterou vytváří reklama a propaganda. Východiskem by mohlo být hledání uvnitř sebe. Nakolik je ale posvátný chrám našeho těla a myslí nezasažené zmíněnými vnějšími vlivy? A lze vůbec vést děličku čáru mezi tím, co je vně a uvnitř? Nakonec nezbyde, než jednotlivé aspekty skutečnosti rozebrat a v jejich vzájemných souvislostech promyslet a procítit a snad pochopit.

Začnemež kupříkladu u aut. Zdájí se být samozřejmostí, výdotkem technické společnosti. Pokud si ale uvědomíme, že k jejich provozu je třeba neobnovitelná surovina, kterou děti našich dětí již pravděpodobně nebudou mít k dispozici, pokud si všimneme vlivu autokonzernů, který kupříkladu v Americe vedl k rozpadu hromadné dopravy, když spočineme v každodenním stresu městské zácpy, pak je nám jasné, že auta v takové míře, v jaké se s nimi setkáváme dnes, jsou spíše nemocí než pomocí. Jistě, jsou chvilé, kdy dobro, které auta představují, vyvažuje zlo, které působí. Platí to o sanitkách, požárních vozech, autech na horských samotách. Ale pro osobní pohodlí? Ve městech s výbornou hromadnou dopravou? Tu jsou auta převelikou špatností. Ničí životní prostředí, zamořují jej toxickými exhaláty a hlukem, rozdělují krajinu, uzavírají města chodcům a cyklistům. Auta přispívají k atomizaci společnosti, ročně za sebou nechají na 1200 mrtvých, a velkým procentem přispívají k tvorbě sklenkové vrstvy. Je na každém z nás, na kolik se nechá vláčet vizí černých mágů autoprůmyslu o „nezávislém životním stylu“, a nakolik se popere s vlastním egoismem. S trochou dobré vůle lze odhalit onu závislost nutnou k životu. Závislost, o kterou je nutno pečovat, protože nás propojuje se vším živým ve světě.

Od teoretických úvah vzhůru k praxi. Kde lze nahradit auto hromadnou dopravou, která je energeticky šetrnější, učíme tak. Jestliže lze místo auta použít cyklistické kolo, neváhejme. Návyky tvoří bezpečnou síť, ve které se pohybujeme. Nezapomínejme, že jsme to my, kdo mají moc tvořit tyto návyky.

Je na čase zmínit celosvětovou občanskou aktivitu Critical Mass, jejíž základy byly položeny v roce 1992 v San Francisku. Jedná se o protestní cyklojízdu, která vyjadřuje zájem cyklistů o životní prostor a upozorňuje na negativní dopad masově rozšířeného automobilismu. Vizte tuto internetovou adresu <http://bike10.ecn.cz/kontakty.htm>, kde jsou k dispozici kontakty na řadu organizací zpřízněných s touto tematikou. V ČR se uskutečňuje protestní cyklojízda pravidelně každý 3. čtvrtek v měsíci a to v Praze (18:00 Nám. Jiřího z Poděbrad). Bližší informace naleznete na adrese <http://cyklojizdy.ecn.cz>. Tato aktivita, mimo jiné, upozorňuje na laxní postoj magistrátu k podpoře cyklistiky ve městě a je důkazem, že řadě občanů není tento stav lhostejný.

Související události v americkém New Yorku, nám přiblíží následující internetová zpráva: 27. srpna minulého roku policie v NY zahájila veliký útok proti lidem účastnícím se tamnějších cyklojízdy, pro tyto jízdy se vžil název "Critical Mass". Lidé takto chtějí upozornit na negativní vlivy automobilismu a automobilového průmyslu. Od té doby bylo zatčeno přes 500 cyklistů a mnohem více jich o svá kola přišlo. Důkazy na videu ukazují pokojné jízdní happeningy s alegorickými koly, dětmi apod. zastavované policií. Nebránící se cyklisté jsou sráženi k zemi, je proti nim použit slzný plyn a pouta. Kola jsou konfiskována, odřezávána od zámků atd.

"Critical Mass" je celosvětová aktivita, konaná ve stovkách měst k oslavě cyklistiky jako tichého, čistého, k životnímu prostředí ohleduplného a navíc zábavného způsobu cestování. Vznikla před 13 lety v San Francisku. Základním heslem je: "Dopravu neblokujeme, jsme dopravou".

V New Yorku se jízdy konaly bez problémů po mnoho let. Vše se změnilo po 24. srpnu. Jízda se konala pár dnů před národním republikánským sjezdem (kde republikáni měli v úmyslu opět navrhnout George W. Bushe na prezidentskou pozici). Odhadem se jí zúčastnilo kolem 5000 cyklistů. Policie obávající se jakéhokoliv politického

protestu, tvrdě udeřila, zatkla 260 jezdců či připletevších se. Stejně razie pokračovaly i při dalších jízdách. Více informací naleznete na této stránce: <http://www.worldcarfree.net>.

Pro časopis Rozvěčik s použitím citací z knih E. Koháka připravil Fung, internetovou zprávu z angličtiny přeložil Vlasta.

Conan a tajná svatyně

Trog pozvedl širokou dýku se zlatou záštitou a hlavicí ve tvaru hadí hlavy s diamanty v očích, stříbrně se lesknoucími v zářii ohůň. Kněží v červených hábitech s kápěmi pěli okolo oltáře monotónní rituální chór. Napětí vrcholilo, zpěv sílil. Hlavní kněz vnořil dýku do dmoucí se dívčiny hrudi. Set si žádá krvavé oběti a dnes večer se mu jich dostalo do sytosti. Krev vysoko vystříkla a zkropila temnými skvrnami Trogova roucho. Dívka s chroptěním pomalu umírala.

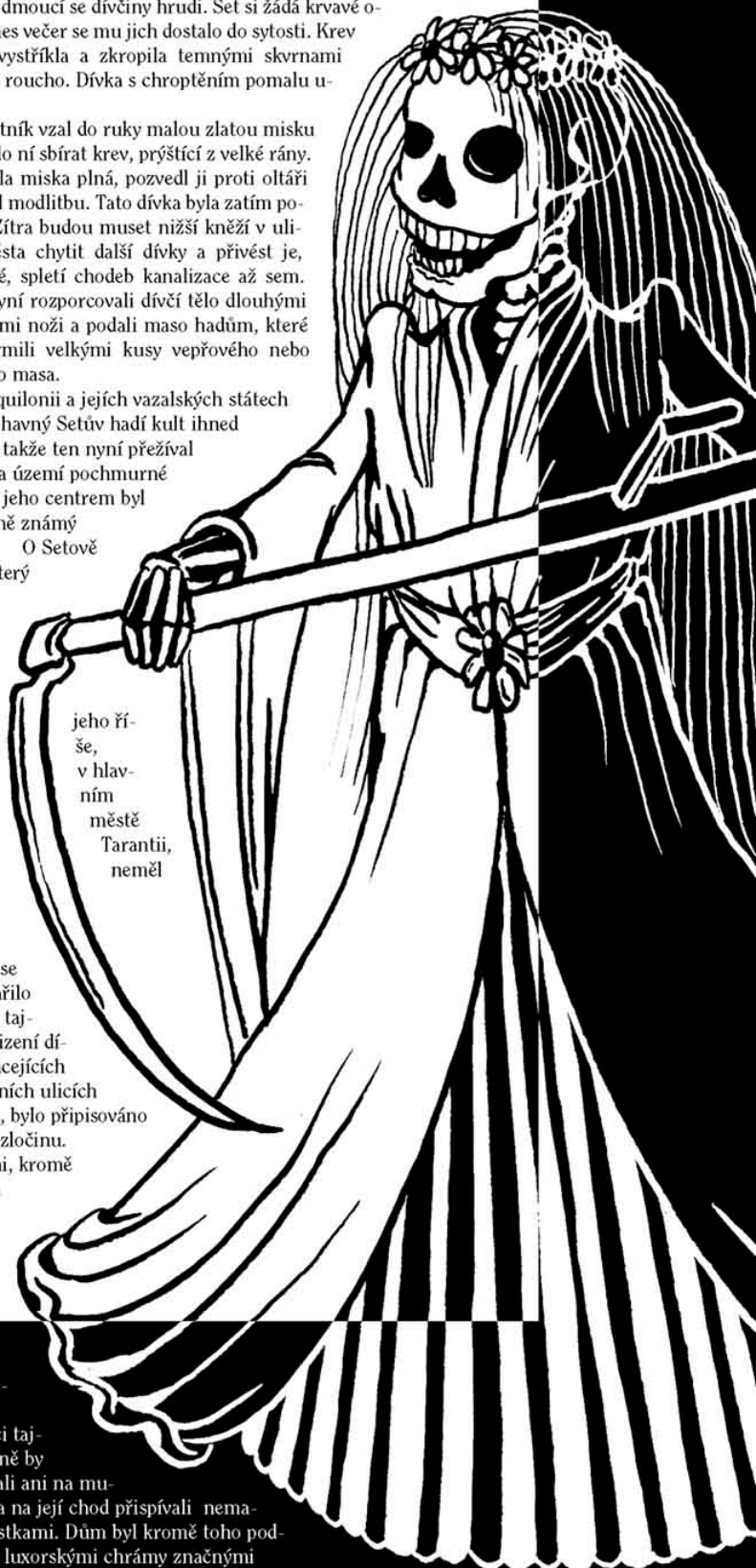
Obětník vzal do ruky malou zlatou misku a začal do ní sbírat krev, prýšticí z velké rány. Když byla miska plná, pozvedl ji proti oltáři a odříkal modlitbu. Tato dívka byla zatím poslední. Zítřka budou muset nižší kněží v ulicích města chytit další dívky a přivést je, spoutané, spleť chodeb kanalizace až sem. Kněží nyní rozporcovali dívčí tělo dlouhými zahnutými noži a podali maso hadům, které jinak krmili velkými kusy vepřového nebo hovězího masa.

V Aquilonii a jejich vazalských státech Conan ohavný Setív hadí kult ihned zakázal, takže ten nyní přežíval pouze na území pochmurné Stygie a jeho centrem byl nechvalně známý Luxur. O Setově oltáři, který byl dokonce v mém srdci

jeho říše, v hlavním městě Tarantii, neměl

král, ani stín, tušení.

Vše se zatím dařilo udržet v tajnosti. Mizení dívek, ztrácejících se v nočních ulicích Tarantie, bylo připisováno na vrub zločinu. O svatyni, kromě několika bohatých přízniců Setova kultu, nikdo nic nevěděl. Existenci tajné svatyně by nepřiznali ani na mučidlech a na její chod přispívali nemalými částkami. Dům byl kromě toho podporován luxorskými chrámy značnými

sumami ve zlatě. Svatyně zvenčí vypadala jako sídlo nějakého bohatého měšťana, ale dům měl rozsáhlé podzemní prostory, z nichž šlo v případě nebezpečí utéci tajnou podzemní chodbou do bludiště stok pod Tarantií.

Pronásledovat někoho v tak rozsáhlých prostorech bylo zhola nemožné. Největší podzemní místností svatyně byl sál s oltářem a sochou Seta. Po stranách oltáře byly dvě okrouhlé díry, ve kterých žili dva velcí, odporní posvátní hadi, které do Taranti rovněž tajně dopravili ze Stygie. K svatyni vedla úzká chodba, po jejíž stranách se nacházely cely pro mnichy a také vězení, kam kněží zavírali dívky určené pro oběť na Setově oltáři. Když kněží čas od času vycházeli do města, byli vždy přestrojeni za kupce nebo muže, náležející ke střední vrstvě obyvatel Tarantie. Hlavní kněz svatyně, Trog, měl v královském paláci několik přívrženců a už zhruba rok připravoval Conanovu vraždu. Zatím se však nerozhodl, jak bude provedena. Váhal, zda bude lepší krále zabít jedem, podaným v jídle nebo ho usmrtit otrávenou dýkou, a tak prozatím vyčkával na vhodný okamžik.

Conan byl s malou družinou a princem Connem na lovu v hraničních hvozdech. Družina čítala několik šlechticů, asi pět lovců, dvanáct vojáků z gardy Černých draků a několik sloužících, kteří se starali o běžné věci, spojené s poby-

tem družiny v táboře, postaveném na velké lesní mýtině. Conan a ostatní se bavili lovem jelenů, kanců a jiné lesní zvěře. Sloužící jejich úlovy pečlivě krájeli a nasolovali, aby maso vydrželo cestu zpět do Tarantie. Družina měla s sebou také středně velký selský vůz, na který se ukládaly úlovy a byly tam také uloženy zásoby jídla i pití pro celou družinu. Nadešel však čas návratu, protože Conan nechtěl dlouho zanebdávat vládařské povinnosti. Princi Connovi se lov líbil a s pomocí lovců se mu podařilo skolit statného kance. Přemlouval proto otce, aby se družina v lesích zdržela ještě několik dní, o chod dvora že se zatím postará jeho matka, královna Zenobie, ale neuspěl.

Odpoledne se družina vydala zpět do Tarantie.

Té noci zmizely další dvě dívky.

Trog je zavřel v podzemních celách a přikázal

kněžím, aby dostávaly dosta-

tek jídla. Pozdě v noci přijel Altun, posel z Luxuru. Přivezl další peníze na chod domu a příkazy od velekněze Xurlose. Xurlos žádal

Troga o deset mladých dívek pro temné obřady na počest Setu. Trog si dopis pozorně přečetl a ubytoval Altuna v domě. Potom šel do místnosti v prvním patře psát odpověď na dopis. Zapálil dvě černé svíce a připravil si psací náčiní a pergamen. Potom usedl a začal psát. Bylo už pozdě večer a víčka se mu začala klížit. Nalil si trochu červeného vína z karafy na stole. Pomalu ho vypil a pokračoval v psaní dopisu. Pozdě v noci byl hotov a když si dopis ještě jednou přečetl, šel spát.

Od rána začali kněží připravovat svatyni na obřad. Nejprve nakrmili oba hady hovězím masem a potom se dali do úklidu. Čistili tak dlouho, až se všechno lesklo, s výjimkou zaschlé krve na Setově oltáři. S Trogem bylo kněží jedenáct. Obřad se měl konat o půlnoci. Trog chtěl splnit příkazy velekněze co nejdříve, a tak vydal podřízeným jednoznačné pokyny. Dva kněží se v přestrojení za kupce vydali do ulic získat požadované dívky.

V malé uličce, vedoucí k tržišti, čekali několik hodin na první oběť. Stolga, dcera prodavače ryb, šla nakupovat jako každý den. Procházela uličkou, když z podloubí proti ní vyskočili dva muži. Tušila, že něco není v pořádku a chtěla utéct. Zahodila kóšik a s křikem se dala na útěk. Kněží jí dostihli a o-mámili drogu, napuštěnou do vlněného šátku. Sesunula se na zem a kněží ji odtáhli do podzemí. Druhou obětí byla neteř generála Pallantida Ijthil, která si chtěla na trhu vybrat jantarový náramek. Tu tentokrát napadli ze zadu. Bránila se, ale i ji droga přemohla. Tarantijským podzemím se kněží nepozorovaně dostali se svými malátnými oběťmi až do svatyně. Postupně shromáždili šest dívek. Večer chytí další a zítra se Altun vydá na cestu do Luxuru, kde budou dívky obětovány na krvavých Setových oltářích. Trog konečně rozhodl, že Conan bude zabít otrávenou dýkou. Tento způsob bude jistější než jed podaný v jídle. Vraždu měl vykonat dvořan Nudumus, který ještě téhož dne obdržel vražednou zbraň. Zabalenou do pestrobarevné hedvábné látky mu ji předal na trhu jeden z kněží. Nudumus uložil vražedný nástroj do rukávu a ještě asi hodinu se procházel po městě, než se vrátil do paláce. Byl váženým dvořanem, a tak ho stráže u vchodu neprohledávali a dokonce mu vzdaly čest. Ve své komnatě ukryl dýku do dvojitého dna truhlice a čekal na vhodnou příležitost. Zanedlouho se král s družinou vrátil z lovu a dozvěděl se o zmizení Ijthil. Pallantides zuřil a Černí draci marně prohledávali celé město...

Protože s sebou králova družina přivezla hodně zvěřiny, na večer byla připravena hostina, na kterou Zenobie pozvala téměř celý dvůr. Nudumus pil jen málo a čekal, až se hosté začnou po jednom vytrácet ze sálu. Číhal jako pavouk na svoji kořist. Vhodná chvíle nastala krátce před půlnocí. V sále už zbylo jen několik posledních hostů a z domácích tu až na sloužící, krále a Nuduma, nebyl nikdo. Conan dopíjel poslední pohár vína ze zlaté číše. Potom se rozloučil s posledními hosty a šel spát. Dvořan Istivě předstíral, že je opilý, a přidal se k němu. Cimmeřanovi jeho vlčí instinkt a podivný lesk Nudumových očí napověděl, že něco není v pořádku. Zatím ale na sobě nenechal nic znát. Šli spolu temnou chodbou, matně ozářenou pouze několika malými olejovými lampami.

V místě, kde se jejich cesty rozcházejí, král popřál Nudumovi dobrou noc, otočil se a chystal se vykročit ke svým komnatám. Dvořan se opíral o stěnu a čekal, až se Conan otočí. Potom vytáhl dýku z rukávu a bodl. Bodnutí však vyšlo na prázdno, protože barbar ho předvídal. S hbitostí pralesní šelmy chytl vraha za pravou ruku a začal dýku tlačit proti němu. Nudumus se nemohl barbarově síle rovnat a v očích se mu objevil strach. Vzdoroval Cimmeřanovi ve všech silách, ale neměl šanci. Začal sípat. Conan mu dal ránu pěstí levou rukou

a Nudumus padl k zemi bez sebe. Probudil se až ve vězení a příšerně ho bolela hlava. Asi po hodině přišly stráže a odvedli ho do mučírny. Na skřípici vrah prozradil vše, co věděl, polohu svatyně však neznal. Král ho potom nechal popravít a přikázal Černým drakům najít Setovu doupeň.

Zakrátko chytli na tržišti dva kněze, když se za bílého dne pokusili o únos dívky. Oba dlouho vzdorovali mučení, ale nakonec řekli všechno. Conan si vybral pět Černých draků a společně s hrabětem Trocerem se vydali do temných ulic Tarantie k Setově svatyni v převleku za obyčejné vojáky, kteří se vraceli z flámu do kasáren. Dům našli snadno, vyrazili dveře a vpadli dovnitř. V domě, ale nikdo nebyl, jen z jedné přízemní místnosti byl slyšet rituální zpěv. Po chvíli našli za závěsem tajný vchod a začali po jednom sestupovat do podzemí domu. Král přes odpor svých mužů kráčel s obnaženým mečem vpřed. Prošli chodbou s celami, do níž schodiště ústilo, a stanuli na prahu svatyně. Obřad právě vrcholil, Trog zrovna zvedl dýku a chystal se ukončit život mladičké dívky, která se chvěla strachy připoutaná k oltáři, když Conan zařval a vrhl se mezi kněze. Ti tasili krátké dýky a poblíž oltáře, kam je zatlačili vojáci v čele s Trocerem, kladli zuřivý odpor. Conan zatím pronásledoval Troga, který utekl do tajné chodby za oltářem. Obětníkovi ale v běhu překáželo červené obřadní roucho a Conan ho snadno dostihl. Trog vytáhl dýku a sekl po Conanovi, ten však výpad odrazil mečem. Kněz se pokusil o další výpad, ale i ten král snadno odrazil, dostal se pak do výhodné pozice, zaútočil a podařilo se mu mečem vyrazit dýku z Trogoví ruky. Čepel zavzvonila o podlahu.

Obětník sáhl do zašňadří a vytáhl otrávenou jehlicí. Barbar podstoupil. Trog těžce oddechoval a chystal se zaútočit, Conan byl ale připraven. Poznal Trogoví na očích, že zaútočí a bleskurychle tal mečem. Čepel kněze rozpoltila ve dvě, tělo se sesunulo na podlahu a ještě chvíli se chvělo v předsmrtných křečích, než z něho vyprchal život.

Král si ořel meč do obětníkova roucha a strhl mrtvole z krku masivní zlatý amulet. Potom se vrátil zpět do svatyně. Tam již bylo po všem. Ijthil však mezi vězněnými dívkami nebyla. Jeden z kněží ještě před smrtí prozradil, že Altun předešlého rána s dívkami a dvěma knězi vyrazil do Luxuru. Conan, Trocero a Pallantides spolu s deseti Černými draky okamžitě vyrazili za nimi. Dostihli únosce poblíž Khoremishe v Kothu a ihned na ně zaútočili. Altun otočil svého koně, vyrazil dlouhý jatang a vyrazil jim vstříc. Cimmeřan ho s řevem napadl a jejich čepel o sebe zařinčely. Unesené dívky se s křikem rozutekli na všechny strany. Oba kněží tasili dýky a připravili se k boji, nemohli však přesle jездů dlouho odolávat a tak za chvíli skončili v tratolišti vlastní krve. Altun vzdoroval poměrně dlouho, ale i jeho Conan nakonec přemohl a srazil k zemi. Pokusil se sice ještě utéci pěšky, ale Pallantides ho na koni snadno dostihl a zabil. Potom velitel Černých draků zbavil neteř Ijthil pout a osvobodil i ostatní dívky.

Celá skupina se vydala nazpět do Tarantie. Velký zlatý amulet nechal Conan roztavit a drahý kov uložil do královské pokladnice. Dům se svatyní nechal strhnout, když ještě předtím Černí draci zabili oba posvátné hady.

Velký sráží

¹⁰Poslední slova jsou pro hlupáky, kteří toho ještě dost neřekli.
Karel Marx, revoluční teoretik (zemřel v roce 1883)

¹¹Jsem královna a přesto nemám sílu, abych pohmula svými rukama.
Louisa, pruská královna (zemřela v roce 1820)

Vlnou justičního omylu je popraven. Vrat se na str. 4, na tabulku upravo, a čkej, až ti pubeček sáská, která znamená přeměnit. Až se dočkáš, pokračuj ve hře dle instrukcí.

Tři hlasy pro trest smrti

Historicky se mužské pohrdání ženami vyskytuje ve všech patricentrických společnostech. Mužské hodnoty představují v takových společnostech uznávané priority, zatímco ženské hodnoty jsou bezvýznamné a méněcenné.

Estrádní sexuologie

Předvolební setkání lékařů s veřejností se konalo v pozdním odpolední 18. 4. 2002 v sále Jihočeské univerzity v Táboře. Volební ambice ODS přišli podpořit tři populární odborníci renomovaní v oborech psychiatrie, gynekologie a sexuologie: Plzák, Zvěřina, Uzel.

Potvrdilo se, že sexuologická kvalifikace funguje pro veřejnost jako osvědčený tahák. Významnou roli však sehrálo také vstupné zdarma. Sál univerzity příjemně zaplnili ženy a muži v celkovém počtu asi 300 osob.

Profesní usilování mnohých bulvárních sexuologů, a to nejen v tuzemsku, se stalo záležitostí tzv. vědeckého popu. Vzednuté vlny pop-artu a pop-music zhruba od poloviny 20. stol. doprovázejí vlny pop-science neboli populární, či spíše estrádní vědy.

Také na předvolebním mítinku ODS, jenž byl kamuflován jako přednáška tří předních sexuologů, jsme se s pop-science setkali. V domácí sexuologické pop-science zmínění pánové reprezentují střední proud.

Stará a otřepaná sexuologická klišé, jež nevnašejí do lidských vědomí nic pozitivního, zazněla v sále univerzity naplno. Dodejme, že za zdvořilého potlesku publika. Reprodukujeme několik sexuologických myšlenek:

Láska milenecká je něco jiného než láska manželská. Manželé se proto nemohou milovat jako milenci. A když manželé svůj vztah přesto vnímají jako milenecký, když se stále cítí zamilovaní, pak klamou sami sebe, neříkají svému okolí pravdu anebo jsou nenormální.

Manželské potřeby? Ženy potřebují popovídání a pochopení. Muži pak potřebují, aby jim bylo uvařeno a uklizeno, ale hlavně potřebují sex, a to kdykoliv se jim zachce. Proto je zapotřebí stanovit přesný plán manželského souložení. Plán je třeba dodržovat bez zbytečných řečí a výmluv manželek.

Plán popovídání a pochopení už jaksi není nutný. Docela stačí pravidlo, jímž si také muži-sexuologové zajišťují manželské právo pravidelných a smutně neosobních zasunutí svých penisů do vagín manželek.

Nelze přehlédnout, že estrádní sexuologie očividně hájí především barvy mužů. Vytváří dokonce univerzální model lidské sexuality, který je jednoznačně mužský, a přesto jsou jím poměřovány jak ženy, tak muži.

Neosobní pohlavní styky konané podle dlouhodobých plánů, nalinkovaných sexuologickými odborníky s ohledem na dobu trvání manželství, můžeme směle označit jako mužské masturbace

v ženských vagínách. Manželské sexuální neshody jsou především problémy komunikačními. Lze je formulovat jako problémy energetické komunikace. A celá potíž je

v tom, že dnešní muži myšlenkově pojmají sex jako individuální konzum, jenž nemá žádné energetické a komunikační pozadí.

Z takového pohledu by měla být masturbace stejným zážitkem jako soulož. A přece je ve zmíněných sexuálních aktivitách obrovský rozdíl v prožívání. Zeptejme se kterékoli dospělé osoby, nikoliv sexuologa, co je lepší? Většina dotázaných podpoří soulož proti masturbaci.

Pohlavní styky, při nichž jsme schopni se angažovat plně a celou bytostí, nejenom pohlavím, ale též lidskou myslí a lidskými city, mají hluboké energetické a komunikační pozadí. Představují biologicky cosi úplně jiného než pouhé masturbování penisů ve vagínách.

Masturbující člověk je v podstatě tvor v izolaci, jenž sexuální štěstí spíše ztrácí, než nalézá. Nemůže je nalézt, neboť sexuální štěstí nespočívá v odborně plánovaných orgasmech a ejakulacích, ale v bezprostřední energetické komunikaci ženy a muže.

Ženy také chtějí souložit, nejenom vařit, práť, žehlit, uklízet, utírat dětem dírký. Ale chtějí souložit s celými muži, nejenom s jejich ztopořenými penisy. A dále ženy chtějí, aby také muži souložili s jejich celými bytostmi, netoliko s jejich vagínami.

Ženy chtějí prožívat společnou erotickou přítomnost. Chtějí vytvářet společnou bytost, jež se skládá z ženy a muže. Chtějí komunikovat, prolínat se, míchat své smysly, představy, vjemy, slova.

Místo toho od nich věda požaduje, aby trpělivě a s pochopením snášely nekonečné minuty (nezřídka vteřiny), kdy jim muži masturbují ve vagínách.

Dnešní muži vystříkaní v míře nadbytečné, přesně v duchu sexuologické osvěty, bohužel už nemají dost vnitřních sil, aby se dokázali rozumově a citově připoutat k ženám. A tak jsou jejich vztahy k ženám věčné, neosobní, egoisticky konzumní, nekomunikativní.

Odborník by pravděpodobně napsal, že vztahy mužů k ženám jsou sexuologicky správně konfigurované.

Lenka Vořmová

Lidské zrůdy

Za myšlenkami sexuologických odborníků se nechají rozpoznat jejich soukromé lidské postoje. Jako by se jejich osobní sexuální zkušenosti staly příručními měřidly všech ostatních feminomaskulinních (ženskomužských) vztahů.

V manželství prý neexistuje touha. Muž prý např. nemůže toužit po manželce, když ji má nakýblovanou každý večer doma. Už z použitých pojmů lze odvodit zvěcnělý a pohrdavý vztah k ženám, jakožto nutným přívažkům vícehodnotného mužského života.

Historicky se mužské pohrdání ženami vyskytuje ve všech patricentrických společnostech. Mužské hodnoty představují v patricentrických společnostech uznávané priority, zatímco ženské hodnoty jsou bezvýznamné a méněcenné.

Také současná západní společnost je patricentrická. Denně dochází na bezpočtu místech k nejružnějším projevům mužského pohrdání ženami. Všichni to známe: slepice, myšlení genitáliemi, ženská za volantem atd. Zmíněný fenomén je výstižně vyjádřen pojmem mužská sociální homosexualita.

Zde malá ukáзка společenského oceňování mužských hodnot, jak ji nacházíme zakořeněnou v mateřském jazyce. Všichni víme, že slovo mužský znamená něco souvisejícího s mužem. Naproti tomu slovo mužný znamená společenskou kvalitu někoho, kdo nemusí být mužem a kdo je silný, statečný, vytrvalý, odvážný, rozhodný, pevný atd.

A teď se pokusme k zmíněným slovům najít ženské protějšky. Slovo ženský nám nedá velké hledání. Ale zkusme najít ženský protějšek ke slovu mužný. Hledejme slovo vyjadřující společenskou kvalitu ženství. Takové slovo nenajdeme. A když je sami vytvoříme, tahá za vlasy (ženné chování, ženný čin, ženné řešení).

Kdyby společnost ženské povahové vlastnosti oceňovala, potom by takové slovo existovalo, neboť by je společnost potřebovala. Netahalo by za vlasy a bylo by naprosto normální. Ale to by společnost nesměli řídit a ovlivňovat pouze mužní muži, jež ženskými kvalitami pohrdají.

Dokonce i děti jsou na tom lín, poněvadž jejich vlastnosti společnost reflektuje. Existují dvě rozdílná slova dětský a dětinský. Druhé slovo pak vyjadřuje společenskou kvalitu někoho, kdo není bezprostředně dítětem. Říkáme např. dětský psychiatr, dětský gynekolog, dětský sexuolog apod.

Vrcholný okamžik předvolebního setkání s lékaři však nastal teprve ve chvíli, kdy přítomní odborníci začali odpovídat na dotazy publika. Na lístku pa-

píru se objevil nevinný dotaz: Souhlasíte s trestem smrti?

První muž se nechal slyšet, že jako soudní znalec pracující se sériovými

vrahy hodnotí v odůvodněných případech tresty smrti jako nejlepší sociální řešení. Následovala chvála americké justice, jež tresty smrti akceptuje a uskutečňuje. O prokázaných justičních omylech, jež jsou v Americe u hrdelních trestů relativně časté, nepadlo slovo.

Lékař, psychiatr, sexuolog, soudní znalec, vysokoškolský učitel, poslanec za ODS etc., obhajuje trest smrti se stejným zaujetím jako myslivec odstřel škodné. Ale má to prý jeden háček, jelikož jsme podepsali evropské dohody, nemůžeme dělat, co považujeme za správné, nýbrž musíme se zařadit a dodržovat dohody. Bouřlivý potlesk.

Zatímco první obhájce smrti držel emoce na uzdě, ačkoliv zná vrahy osobně, druhý obhájce smrti se emocím podvolil, ačkoliv, jak sám uvedl, zná vrahy jen z vyprávění. Lékař, gynekolog, sexuolog, soudní znalec, významná společenská autorita etc., obhajuje trest smrti velmi emotivně.

Prý se jedná o lidské zrůdy, které se neštítí těch nejhorších zločinů a které se ani nemohou nazývat lidmi, a proto nemají právo žít mezi námi. Za své krvavé zločiny mají být tyto lidské zrůdy spravedlivě potrestány trestem nejvyšším, tj. smrtí. Opět následoval potlesk.

Také třetí muž, lékař, psychiatr, soudní znalec, velký odborník v oblasti matematické (nauky o manželství), významná společenská autorita etc., se k obhajobě trestu smrti přidal. Pravda, ne už tak nadšeně jako jeho kolegové.

Tento postarší muž, žijící legenda české psychologie, přes zjevné znaky stáří stále vyzařující velkou vůli k životu, jako by si nebyl souhlasným postojem k trestu smrti zcela jist. Možná v jeho vědomí zůstaly nevyřčené myšlenky.

Mohly vypadat třeba takto: Psychiatr by neměl chtít vyšinuté lidi zabíjet, jednoduše se jich za asistence soudů zbavovat a usnadňovat si svoji práci. Ačkoliv se často jedná o skutečné demony, psychiatra musejí zajímat příčiny a souvislosti jejich skutků, nikdy se nesmí obírat myšlenkami na jejich fyzickou likvidaci.

Psychiatr musí hledat klíč k pozitivním změnám. Nesmí vidět zrůdu, ale lidskou bytost ve spleťtých společenských souvislostech. Vina je složitá věc, téměř vždy ji přisuzujeme jednotlivcům, ale jen málokdy ji dokážeme jako záležitost jednotlivců plně pochopit.

Povšimněme si, že všechno na člověku, čeho se moderní lidé bojí, čemu nerozumějí nebo s čím si neumějí poradit, je dnes interpretováno jako vrozené a nezměnitelné. Ale vše nezměnitelné je kupodivu různými znalci dobře prokazatelné, změřitelné a diagnostikovatelné.

Vlastně se jedná o myšlenkové dědictví dřívějších století. Katolictví kněží, předchůdci dnešních vědců, hlásali v dobách své největší slávy, že vše je v rukou božích. Vlastně zaujímalí týž postoj myšlenkové neúčasti. Vše je v rukou božích, vše je vrozené a nezměnitelné.

Mohou vůbec existovat tak totálně definitivní jevy jako nevyčísitelná nemoc, nenapravitelný zločinec-zrůda či bezvýhodná manželská situace? Domníváme se, že nikoliv, ze své podstaty žádný

jev, situace nebo stav nemohou být definitivní.

Vše plyne, veškerý svět je v pohybu. To jen některé politikové uměle vytvářejí nehybnou a polomrtvou společnost, v níž se jim lépe drží pozlacené držátka moci a snáze se jim hledá mateřský prs osobního či skupinového prospěchu.

Duch vědeckého objevitelství zmizel. Věda je zbabělá, podvádí, předstírá zájem, zveličuje hubené výsledky a licituje o peníze. Vědci s intuicí a posláním vymřeli. Přežili námezdní hledači, již ve speciálních zařízeních pracující k témuž výsledku jako nebohé slepice ve velkochovech.

Politika je určitě zábavnější a výnosnější než lékařství. Mnozí poslanci to potvrzují svým promyšleným rozhodnutím pověsit fonendoskop (naslouchátko) na hřebík. Setkání významných představitelů české sexuologie v nás zanechalo podobně smutný obrázek.

Viděli jsme tři muže, již programově nesouloží z lásky, nýbrž z vědecky objasněné nutnosti. V souladu s doporučením vědy odcizené masturbují ženám ve vagínách, k čemuž si stanovují dlouhodobé přístupové plány.

Celkový dojem? Sexuologická estráda vyzněla jako nostalgická manifestace za trest smrti, který bohužel nelze vrátit do českého práva kvůli podepsaným evropským dohodám. Nechceme tvrdit, že to je hlavní podprahový tahák volební kampaně ODS, ale z jistého úhlu pohledu to tak vypadá.

Vladimír Vořma

Pozn. redakce: Příspěvky manželů Vořmových jsou publikovány s jejich laskavým svolením. Pokud Vás takto zpracovaná témata zajímají, navštivte jejich server <http://intimnosti.cz>, kde je rovněž informace o jejich chystané knize „Nová škola milostného umění - O lásce a milování bez sexuologických dogmat“.

Trest smrti v ČR

V České republice se v posledních dnech rozvířila debata o možném znovuzavedení trestu smrti. V médiích zveřejněné výzkumy veřejného mínění ukázaly, že nejvyšší trest schvaluje velká část české veřejnosti. Celosvětový trend je však opačný a směřuje k vymýcení trestu smrti.

"Do dnešního dne od tohoto krutého, nelidského a nevratného trestu odstoupilo 120 zemí. 76 států má ve svých zákonech trest smrti zavedený, v realitě však provádí popravy jen mnohem menší skupina zemí", uvádí lidskoprávní organizace Amnesty International.

Trest smrti podle obránců lidských práv představuje krutý a nevratný prostředek vlád, které jeho prováděním porušují základní právo na život. Prioritou by mělo být zajištění spravedlnosti a kompenzace pro oběti trestných činů a pozůstalé.

Česká republika v loňském roce přistoupila k důležitým mezinárodním úmluvám o zrušení tre-

stu smrti. Ratifikovala Druhý opční protokol k Mezinárodní úmluvě o občanských a politických právech, který má za cíl zrušení trestu smrti. V loňském roce Česká republika také ratifikovala Protokol číslo 13 k Evropské úmluvě o lidských právech, který se týká zrušení trestu smrti ve všech

případech. Protokol zakazuje trest smrti za všech okolností, včetně válečného stavu nebo přímé hrozby války.

Úvahy o znovuzavedení trestu smrti jsou úvahami o návratu do dob, kdy ochrana lidského života nebyla prioritou států. Amnesty International nesouhlasí s trestem smrti za žádných okolností.

Zdroj: Econnect, Amnesty International - ecn.cz

po strašně dlouhé době
jsi zas ve mě a já v tobě
po strašně dlouhé době
po boku spíme v hrobě

Písek v očích

Nedej se zlákat nízkostí,
nehov si v nedbalosti,
neříd se zhoubnými názory,
nerozmnožuj svá pouta ke světu.

Dhammapadam

Nechť nikdo nezanedbává vlastní cíl pro cíl druhých, ať se zdá jakkoli velkolepý.

Kdo pochopil, co je pravým cílem,
ať o něj důsledně usiluje.

Dhammapadam

S listím se ztrácí podzim

z chryzantém podzim zas
veškerou krásu smaže
čís' loďka dlí tu dál, nikdo ji neodváže
od ohnutého stromu
pokoje zpusťte... chlad...
kdekd se vrátil domů
s listím čas ztrácí se... A člověku zas, tomu
stýská se naráz více...

Vuong se jmenuje, královská milostnice
u oken postává, hledíc k voňavé řece
a myslí na svůj domov

vietnamská básně

Hádanka:

PRVNÍ NÁDECH

PRAVIDELNÝ DECH

POSLEDNÍ VÝDECH

Co je to?
(๑๐๗๒ ๔๒๑)

Každý s tím třeba nebude souhlasit, ale jedna z věcí, které nám mohou leccos sdělit o životě a smrti, jsou sny. Sny jsou tak trochu na hranici života a smrti, odehrávají se ve světě, který může, ale také nemusí vypadat jako ten, do kterého přijdeme, až zemřeme.

A právě proto jsem se rozhodla sáhnout pro jeden do svérázné Sbírky snů Josefa Kobyláka.

Jmenuje se...

Lyžovačka v Libni

Je zima a v Praze napadl sníh. Já si beru auto Škoda 105 a jedu někam směrem k Libni lyžovat. Jenže já nemám obyčejný lyže, ale zadní sajtnu z A-VIE jako snowboard. A na tý jezdím ze svahu jako ostatní lyžaři. Pak najednou vytáhnu běžky a zase chvíli jezdím na lyžích ze svahu.

Když skončím lyžovačku, vezmu sajtnu a vyrážím na tramvaj. Tramvají jezdí sice dost, ale je tam taky dost stanic a každá ta tramvaj má svojí stanicí, nebo aspoň dvě tramvaje mají svojí stanicí a já nevím, v které z těch zastávek stojí ta moje tramvaj, a tak běhám od stanice ke stanici i s tou sajtnou z A-VIE, až konečně najdu určitou stanicí pro tu správnou tramvaj. Vlezu nakonec do jedenáctky a jedu směrem na Vinohrady. Ještě si stačím všimnout tý opřený sajtny o zábradlí na stanici.

Jak tak tou tramvají jedu a pod vlivem toho, že je u nás na návštěvě babička, tak zjišťuji, že jsem hluchoněmý.

S lidmi v tramvaji se domlouvám posuňky a jde mi to docela dobře.

Jedna paní mě lituje, že jsem moc hodný člověk a že jsem takto postižený. Já nevím, proč jsem hluchoněmý, když tu paní normálně slyším, ale nemůžu jí zklamat.

Další věcí je to, že tou tramvají nejedu domů, ale pro auto, který je zaparkovaný někde v Libni, kde jsem předtím lyžoval. Ale jak jsem bloudil mezi těma stanicema, tak jsem se od auta natolik vzdálil, že jsem usoudil, že bude lepší jet pro něj tramvají. Na Míráku vystoupím z jedenáctky, protože zjišťuji, že kvůli hluchoněmosti jsem tři zastávky přešel, a sedám do jiný tramvaje, která jede směrem do Vršovice.

Já totiž kromě jiného navštěvuji večerní školu, kde jsem už dva měsíce nebyl. Oni si myslí, že marodím, já si myslím, že marodím, ale vůbec nemarodím, já na školu kašlu. Někdy už tam ale jít chci, a to je zrovna dnes. Vezu jim omluvenku, ale tu mám právě v autě, který parkuje v Libni, zatímco já nevímproč jedu do Vršovice.

Tramvaj je plná studentů a ty si ze mě dělají víceméně srandu. Pak tramvaj zastaví někde v tunelu. Stojíme asi dvacet minut. Jeden student mi povídá, že je to tady normální. Já už vidím, že do školy to zase nestihnou, odevzdání omluvenky je v nedohlednu. Ještě vidím, jak z tramvaje vystupuje nějaká studentka. Je červonosá a směje se a před tunelem se vymočí, aniž si sundá kalhoty.

Ze Sbírky snů Josefa Kobyláka pro časopis Rozvědčák vybrala a přepsala, Jaro.

Jiskření

Zamhouřím oči, přistřím si a poznám ten stín.

"Buď zdrav," říká mi.

"Čau," polknu nasucho.

"Dlouho ses vyhýbal, co?"

"To bych neřek, že bych se zrovna vyhejbal."

"Nevyhýbal ses dost důsledně. To je z mého pohledu opravdu pozitivní."

"Cože?"

"Myslím se?"

"Co chceš?"

"Vzal jsem si z lednice džus. Bylo ho málo. Tak jsem se porozhlídnul ještě po něčem. Máš tady hrozný bordel."

"Ty vole!!! Mávnul jsem rukou.

"Ale od toho asi jsem, nebo ne? Rád si poslechnu tvůj názor."

"Fajn! ... Ty jseš ten největší šmejď. Znáš to, ne? Rád si tě poslechnu! Všechno s tebou prodiskutuju! Jsem otevřený každý debatě!" Skoro jsem řval.

"Znám drtivější případy. Neříkám: drž hubu a stůj v pozoru, drž hubu a věč, drž hubu a plať. Argumenty mám nejsilnější..."

Ozval se smích. Chytil jsem se za hlavu.

"Další číslo na párty!" Zaúpěl jsem.

"No, no, no, no, no!" Odsekla. "Kdybych nepřišla teď, bude machrovat do nekonečna."

Posadil jsem se na židli.

"Dal sis už kafe?" Zeptala se ho.

"Nemá."

"A sakra! Fakt bych jedno zkousla!" Podívala se na mě.

"Ahoj." Upustila ze rtů.

Chtěl jsem urychleně vstát.

"Seď. Moc se mi u tebe líbí. Víš to?"

Trošku se na mě rozhořčil: "S ní? To by jsi potom kálek kdykoli by se ti za-cht-ě-lo. Všude."

"K čemu ale neustálý nutkání, že se dělá něco blbě? Že, jo?" Vstala a prohnula se do oblouku, aby se líp dostala do kapes u kalhot.

Všem se nám ukázala. Vyvalila se, jako by chtěla, aby nám vysadily mozky. V našem případě, to byl ale marný boj.

"Chcete čaj?" Nasucho jsem polknul, když jsem se dostal z tý haluze. Už na mě házeli bobka.

"Hm, takže asi jo," a s nadávkama jsem se odklátil do kuchyně.

Otevřel jsem okno. Do kuchyně se ani nevetřel průvan z venku. Vlastně jestli venku něco bylo, tak to bylo úplně potopený do tmy a ticha takového, že to bylo i mně podivný.

"Tak namáklýho si ho nepamatuju."

"Pozoruju to."

"Na druhou stranu musím přiznat, že se mi to docela líbí."

Tak tohle jsem si myslel, že už snad hodně dlouho neuslyším. Moje prosby padly vniveč. Snažil jsem se neposlouchat, co si povídají vedle v pokoji, ale tak nějak to nešlo. Čekal jsem, až cvakne konvice. Mezi tím jsem se dozvěděl něco o sobě. Že jsem nedůslednej, ale že se umím dát do latě a dokonce i se o popírat ve svejch neřádech (říkal On). Na druhou stranu, že prej umím být pěkně odvázaný a dař se mi tu a tam se někdy vykašlat na konvence a dokonce bejt i hutnej čuňák a když se (z jejího pohledu) zadaří, tak se změním v šelmu, teda šelmičku vlastně. Zachichotala se. Uchechl se taky, že prej ať si nepřidává. To jsem opravdu potřeboval mít je oba dva pohromadě. Zalil jsem konev. Utřel jsem šálky a chystal jsem se ser-

vírovat čaj. Vykoukl jsem ještě z okna, jestli se tam náhodou něco nezměnilo. Nic. Furt to mrtvolný ticho, studená tma. Nic se nehejbal, ani při dobrým ostření nešlo rozeznat siluety věcí, který bych teda čekal, že venku budou. No, stane se.

Když jsem dával ták s konví a šálkama na stolek naklonil se ke mně.

"Doufám, že ti to je trošku jasné?"

"Jasný to není, ale divný mi to je." Odpověděl jsem poprvé.

"Pusinka to je." Pohládila mě po ruce.

"Mohla bys ho na chvílku nechat, můžu tě poprosit?"

"Prosit? Co to je za manýry? Prosit? Kdo si to vymyslel? Pokrytectví to je, čistý pokrytectví. Nechceš mě prosit, ale příkazuješ mi: krof se. To, říkej ale jemu!" Ukázala na mě. Kurník! Zase to schytávám já. Úděl?

"A tobě je to jasné?" Zeptal jsem se ho.

"Musím přiznat, že existují určité náznamy něčeho, ale nechcím bych se vyjadřovat nějak konkrétněji, abychom se nedopustili nějaké mylné akce a ..."

"Je mu prd jasný, stejně jako mě a stejně jako tobě. Dobřej čaj brouku. Nemáš sušu? Křupavou... sladkou... hmmm?"

"Trvá to trošku dýl než normálně, ale snad to bude v pohodě. Doufám, teda. Mám toho ještě dost v plánu." Oba dva zbystřili. On si začal mnout bradu. Ona vrhala po všem kolem úplně nehorázně nemravny pohledy. Ani knihovnu neušetřila svého erotobombidla. Nesnažila se ovšem maskovat, jako on, že jí hodně moc zajímá, co mám za lubem. Vyfoukával jsem si čaj a nasával jeho vůni. Usrkl jsem.

"Chovej se jako jako v řádné společnosti! Srkáni něco o tobě značí! Vyndej si tu lžičku ze šálku, když piješ!" Nepříjemný, hodně nepříjemný. Situace, kdy je nablízku, kdy mně nenechá bejt, jsou stejně vypsychovaný, jako když na mě zase naléhá ona. Už, už chtěla vystartovat s nějakou plamenou a sprostou obhajobou srkáni, ba co víc, určitě by to dovedla do důsledku a pomluvila by i to, že u toho báječného čaje nechrochtám jak prase blahem.

"Hovno!" Zařval jsem.

"Myslíš peníze?" Tak si to bleskově podle šablony vyložil.

"Ne, myslí tím, že se chce zrovinka v tom podobným křeslíku pos..."

"Buď zticha!" Okřikl jsem jí. Zmlkla. Hm, dneska se mi daří na všech frontách. Vypadá to, že jsem stabilní. Ale vrafme se k jádru věci: "Co si myslíte, že se stane?"

Tak, tenhle dotaz je vyvedl z konceptu. Upřeně se na mě dívali, jako bych to věděl já. Pomalu jsem se nadechoval a opatrně jsem přemýšlel, co říct. "Myslím si, že teďka jde o to, abyste na chvílku zařadili zpátečku vážení. Tenhle superborec, hodnej vychovanéj hoch, kolečko v dobře šlapajícím stroji a tahle nymfa plná nutkání, našeptávačka prasáren, by se mohli trošku zklidnit. Nedělálo by to momentálně dobře, kdybyste rozjeli mojí masírku. Víte co, že jo?" Šrotovalo jim to v bednách. "To moc dobře nejde vysadit a ..., "kurva, co to melu? Už, už se chystali vystartovat se svýma hlodama, když se ozvalo z kuchyně zaklepání na okno a pak jak někdo volá: "Haló?". No, bejvák je v pátým patře, to jenom pro upřesnění. Jak moje prasácký Id, tak kárájící Superego najednou úplně zesinali a já jsem májlec takový vdechnul čaj do hrtanu.

"Haló? Měli jste pootevřeny okno. Můžu dál?"

No, tak to by mě opravdu zajímalo, co je zase

tohle. Do pokoje vešla holka v hábitu. U pasu jí viselo něco jako srp. Id tak tak, že nevyškočila s kře-sílka. Ale holka se na ní jenom podívala. Id zase zaplula do koženky. Superego se tvářil, jako konfor-mista na prvním tripu: prostě pro něj nebyla situa-ce vůbec platná, ale přesto jí zakoušel. Mně se zase po zádech prohánělo nějaký hodně nepříjemný tu-šení. Možná se nedá říct nepříjemný, ale absolutně temný, ovšem plný světla. Zdání tripu, asi neměl jenom Supergo.

„Já, jsem chtěla jenom pozdravit a říct, že jsem si dneska krásně zatančila. Moc se mi to líbilo.“ Smála se? Nebo se nesmála? Měla nějaký výraz v obličeji nebo to byl jenom stín té její kápě?

„E... a... u...“

„Moc hezky. Opravdu. Jako nikdy před tím. A to už tancuju docela dlouho.“ Blížila se ke mně. „Lidi se mě bojejí. Vim proč se mě bojejí.“

Venku se najednou rozehrmělo a šlehnul tak velkej blesk, že nás to oslepilo. Když si Supergo promnul oči, tak začal mluvit: „Samozřejmě, že ta-nec dokáže, někoho rozvášnit myslím i v tom pozi-tivním slova smyslu. Na druhou stranu je nutné si připustit, že takový tanec, může být pro slabší také hrozbou zběhnutí k animálnímu chování. Stačí se jenom podívat na některé taneční večírky,“ chlapec se nám rozjel,“ zajímalo by mě, jak vypadalo běs-nění oné perverze, když jste se nám obejvíla v po-koji a ke všemu bez souputníků? Kdo jste?“

Další rána hromu, zase blesk jak svině. A ten-krát bylo slyšet z dálky nějaký hlasy. Tak to už nebylo jenom divný. Tohle bylo prostě z jíného kosmu.

„Tancovala jsem kolem něj,“ ukázala na mě. „Vždycky, když uvidím jak se někde dostává duše z těla, tak začnu tancovat. Je to takovej krásnej ge-jzír. Zlatý jiskřičky poletujou vzduchem. Tancuju mezi nima.“

„A mohla bych se zeptat na co při tom myslíš? To vypadá vzrušivě.“ Id už taky naskočila.

„No, někdy se točím tak, že ty jiskřičky pak le-tějí po celým vesmíru, až se vírem mojí sukně upl-ně od sebe rozfoukaj a někdy se točím tak, že ji-skřičky zase zpátky vlezou do hnízda. Teda do člo-věka. Někdy tancuju tak, že se z toho rozpláču, ně-kdy zase že se směju, někdy to stojí za nic. Ale dneska to bylo moc pěkný.“

„Do prdele, cože?!“ Začlo mi to docházet. Další hrom, blesk (nebo naopak, ale to je jedno). Hlasy z venku, už jim šlo skoro rozumět. „Jakto, že jsi tancovala kolem mě?“

„Spíš by mě zajímalo. Čemu říkáš duše, sleč-no? Duše? My jsme psyche. My jsme to, čemu se ří-ká duše. Vidíš někde nějaké jiskřičky? Komu ses ztratila? Kde máš svoje Id a Superego?“ Moje su-pergo zase perlilo - nechtuně racionální.

„Tohle maj lidi, vy patříte k lidem. Já jenom tancuju s jiskřičkami. Já nejsem z lidí. Vy, jo, vy jste z lidí. Tak já nemusím mít ty další dva.“ Urovnala si srp za opaskem. „Chtěla jsem se na vás jenom kouknout a pozdravit vás. Tak se mějte krás-ně a zase se někdy potkáme. Pa pa.“ Tentokrát už bylo jasné, že se usmála. Otočila se a vyklouzla do kuchyně a pak z okna. Zrovna bleskla další šleha. Před očima mi mizela tma. Slyšel jsem, jak někdo říká: „Mám tep!“ Tak jsem zase pocítil tělo, ruce, nohy. Nohy mě bolely hodně moc. Nebojoval jsem s ničím. Bylo to jako když se pomalu snášim jako list na trávník. Hezky pomaličku a země byla cejitit už blízko. Moji dva společníci zmizeli a mě se roz-mrkala víčka. Jenom se mi zdálo, jak slyším Supergo jak na mě ještě volá: „Už vím, o co šlo! Příště se připojtej!!!“

Bloud (31.10. 2005)

Indiáni o smrti

připravil Písek v očích

Co je život? Je to záblesk světlušky v noci.

Je to dech bizona v zimním období.

Je to malý stín, který se mihne trávou a ztratí se v západu slunce.

Vraní Noha, Černonožci

Žij svůj život tak, aby se strach ze smrti nikdy nevkradl do tvého srdce.

Tekumseh, Šoniové

Musíš prožít svůj život od začátku do konce. Nikdo jiný to za tebe nemůže udělat.

stařešinové, Hopiové

Manitou na vás všechny myslí stejně...

Vaše životy mají stejnou hodnotu.

Život žádného člověka neznamena víc, než život někoho jiného. Všichni máte stejný život. Nikdo neví kdy zemře.

tanec Bílého bizona, Foxové

Celý život byla jedna nespravedlnost....

Blesk si našel člověka dobrého i špatného, nemoc neměla žádný respekt před ctností

a štěstí poletovalo kolem jako motýl na jaře.

Je dobré naučit se to v čase mateřského mléka.

Bolaví Paže, Siouxové

Jestliže zemře určitá osoba, kterou jsi vždycky miloval, máš právo pocítovat smutek.

Sam Útočící Had, Poniové

Smrt

"Nenechte mě takhle zemřít. Řekněte jí, že jsem něco pronesl."

Pancho Villa, mexický revolucionář (zemřel v roce 1923)

"Crito, dlužím Asklépiovi kohouta. Nezapomeň za mne zaplatit dluh."

Sokrates, řecký filosof (musel vypít číši bohlavu, 399 P.N.L.)

"Držte kříž vysoko, ať jej vidím přes plameny."

Johanka z Arku, franc. vojevůdkyně (upálena v roce 1431)

"Všichni by měli jít pod gilotinu."

Jean-Paul Marat, francouzský revolucionář (zavražděn Charlottou Cordayovou v roce 1793)

"Pardonnez moi, monsieur."

Řekla na omluvu svému katovi, když mu stoupla na nohu Marie Antoinette, manželka Ludvíka XVI (popravena v roce 1793)

"Nedotýkejte se mých kruhů."

Archimédes ze Syrakús, řecký matematik (zavražděn římským vojákem v roce 212 P.N.L.)

"Chystám se na poslední cestu, velký skok do temnoty."

Thomas Hobbes, spisovatel (zemřel v roce 1679)

"Odmítl jsem boha a lidstvo, protože mé dílo nedosáhlo kvality, kterou mělo mít."

Leonardo da Vinci, umělec (zemřel v roce 1519)

"Můj bože. Co se stalo?"

Diana Spencer, britská princezna (zemřela při automobilové nehodě v roce 1997)

"Moji kůži použijte na blány bubnů za českou věc."

Jan Žižka, husitský vojevůdce (zemřel v roce 1424)

NAZDAR
LIDI...

NĚKDY JSOU
TO OSOBY
SYMPATICKÉ
KONAJÍCÍ
VE PROSPĚCH
OBEČNÉHO
BLAHA..HAHA..

OO JASNĚ JSEM SMRT
ALE PRO HROMADNĚ
ZABÍJENÍ MÁM SPOUSTU
POMOČNÍKŮ..

NĚKDY
MĚNĚ
SYMPATICKÉ

VÝVOJ
ZBRANÍ
POSTUPUJE
RYCHLEJI NEŽLI
VÝVOJ
LIDSKÉHO
MÝŠLENÍ...

VŠECHNO
JE PEČLIVĚ
ZKOUMÁNO

NĚKDY
TO
PROSTĚ
NEUKOČÍ-
RUJETE

..A TAK OBČAS
DOJDE KE KOLIZI.
ALE ŽÁDNÝ STRACH
MÁTE TO
VŠECHNO POD
KONTROLU..

VŠECHNO
ŘÁDNE
VYZKOUŠENO..

PRAKTICKY
POTVRZENO..

...TAKŽE
SI V KLIDU
MUŽŮ UŽÍT
DOVOLENĚ

ROZLOUČÍM SE
S VÁMI ZNÁMÝM
BONMOTEM...

NIKDY SE NEDÁVEJ
PÁT, KOMU ZVONÍ
HRANA

ZVONÍ TOBĚ